

31.90

242 4/2000

SCI-FI

Kč 24,90

Perry Rhodan

TAJEMSTVÍ
BAŽINATÉ
PLANETY

CIZÍ SVĚT UKÁZAL SVOU HROZIVOU TVÁŘ –
POZEMŠTANÉ MUSELI BOJOVAT O HOLÝ ŽIVOT...

WILLIAM VOLTZ

Tajemství bažinaté planety

Perry Rhodan 242 - Preložil ?? - Digitalizoval Atto - 1.korektura Pawwlik

Prolog

V září 2402 se zdálo, že pronikání Pozemšťanů do panství Mistrů ostrovů bylo zastaveno. Činnost Mobyů, kteří byli považováni za mrtvé, donutila Rhodana stáhnout své lodě na okraj mlhoviny Andro-Beta.

Pouze několik malých a rychlých space-jetů, které se stěží daly zaměřit, se podle rozkazu vrátilo do čarodějnického kotle opuštěné mlhoviny. Jejich posádky měly za úkol vypátrat stanoviště hypervysílače, jehož impulsy probouzely k životu mrtvé nestvůry, a vysílač zničit.

Velitelem jednoho z těchto letounů byl poručík Don Redhorse, Indián z kmene Čejenu, který se svou čtyřčlennou posádkou přistál na Gleamu, podivném světě s ještě podivnějšími obyvateli. Tím přistáním poručík porušil rozkaz, byl však přesvědčen, že své jednání dokáže obhájit. Považoval za nutné vyřešit záhadu bažinaté planety...

1.

Euforie (z řečtiny) - stav bujarosti a pocitu dobrého zdraví navzdory nebezpečné situaci.

To je ono, euforie, říkal si poručík Don Redhorse, velitel space jetu SJ-4C, který před třemi dny přistál na Gleamu. Zaklapl příručku - dál číst nepotřeboval. Chvilí stál nehybně uprostřed pilotní kabiny. Venku bylo naprosté ticho. Jeho muže zřejmě zase někam odnesli domorodci. Vypadalo to, že Gleamané jsou rozenými otroky, své přátelství dávali najevo až neuvěřitelnou úslužností, pro Pozemšťany by udělali cokoliv.

Počáteční podezíravost posádky byla ta tam. Brazos Surfat, Whip Gilliam, Olivier Doutreval a Chard Bradon byli spokojení a nechávali se od domorodců obskakovat. Pouze poručík byl stále nedůvěřivý. Gleamané působili inteligentním dojmem, přesto se však nedařilo dorozumět se s nimi. Na pokusy o dorozumění reagovali dosti záhadně. Zdánlivě nebyli schopni pochopit ani nejjednodušší gesta.

Planeta Gleam obíhala prostřední ze tří sluncí jedné z devíti vytipovaných soustav v Andro-Betě. Během letu SJ-4C kosmonauti získali další indicie, které nasvědčovaly tomu, že právě z této soustavy jsou vysílány hyperimpulsy aktivující Moby.

Přesto by space jet sotva přistál, kdyby radista Doutreval neztratil impulsy - sotva vstoupili do atmosféry impulsy zmizely. Nicméně Don Redhorse stále věřil, že vycházejí z této soustavy. To byl důvod, který přiměl poručíka jednat proti Rhodanovu rozkazu. Veškeré jednání podřizoval úkolu zjistit umístění vysílače a případně ho zničit. Byl si plně vědom, že jinak by se Pozemšťané museli vzdát naděje, že využijí mlhovinu Andro-Beta jako předmostí k proniknutí do Andromedy.

Hlasité chrápání vyrušilo Indiána z jeho úvah. Rychle přistoupil k pultu. V bedně pod ním chrápal Mister Jefferson, bezelstný obyvatel Gleamu, nápadně podobný mývalovi. Tyto tvory Gleamané chovali jako domácí zvířata. Vedle něj leželo Bradonovo vejce z Hororu, které důstojnický čekatel kdysi sebral v dutém světě a tahal potom všude s sebou v marné naději, že se mu z něj někdy něco přece jen vylíhne. Už zkoušel všechno možné a teď ho svěřil Jeffersonovi, aby ho "vyseděl".

"Tak se mi zdá, že se mezi námi cítí líp než mezi Gleamany," zamumlal si poručík. "je to pouhá zvědavost nebo něco jiného?"

Zvíře zavrňelo. Bylo opravdu přítulné a s desátníkem Surfatem se vysloveně přátelilo. Teď však domorodci odnesli desátníka na ramenech někam ven. Z takových výletů se muži vraceli vždycky s čerstvými houbami.

Vtom se ozval šramot ze vstupní komory a poručík popadl karabinu a vyběhl. Mister Jefferson se kupodivu také probral, vyskočil z bedny a pádlil za poručíkem.

Venku stál Bradon. Dva domorodci, kteří ho donesli, uctivě čekali za jeho zády. Don Redhorse stěží potlačoval zlost, ale mladý důstojnický čekatel vůbec nepostřehl, že jeho nadřízený neschvaluje jeho chování.

"Dověděl jsem se, proč domorodci nosí ty podivné krinolíny, pane," oznámil Bradon.

Redhorse se však na Bradona nedíval, pozoroval skupinku Gleamanů, kteří u lesa právě pucovali boty desátníkovi Surfatovi. Také Gilliam a Doutreval byli v táboře domorodců, ale co dělají nedokázal odhadnout. Nejspíš se ládovali místními chutnými houbami.

"Má zjištění by vás mohla zajímat, pane," připomněl se Bradon.

"Tak spusťte," pobídl ho poručík.

"Ty krinolíny umožňují domorodcům pronikat až hluboko do bažin," referoval Bradon. "Jakmile se začnou bořit, krinolína stoupne, rozprostře a udrží je. To jim umožňuje získávat potravu."

"Co chcete dělat teď, Charde?" zeptal se poručík.

"Nevím, poručíku," řekl nejistě Bradon, který konečně postřehl Redhorsovu nelibost. "Chtěl jsem, aby mě donesli ještě do tábora, mají tam vždycky něco dobrého..."

"To je docela možné, ale teď mě doprovodíte do kabiny, chci vám něco ukázat," rázně ho přerušil poručík.

"Myslím, že vaše nedůvěra vůči Gleamanům je přehnaná, pane. Dělají Všechno, co nám na očích vidí, doslova. Během tří dnů jsme neměli nejmenší nepříjemnost, pane," poznamenal Bradon.

"A co naši roboti?" připomněl mu velitel.

"Za to domorodci jistě nemohou, pane," poznamenal Bradon a neochotně velitele následoval. Oba Gleamané chtěli jít za ním, ale Redhorse před nimi zavřel dveře vstupní komory.

Poručík se posadil do křesla pilota a prohlásil: "Zatímco vy se oddáváte dětinským hrátkám tam venku, já jsem přemýšlel o našem problému. Dospěl jsem k názoru, že domorodci mají určité paranormální schopnosti nějakým způsobem spjaté s jejich zpěvem."

"Promiňte, pane, ale vůbec tomu nerozumím," konstatoval Bradon a bylo patrné, že se ani příliš nesnaží porozumět. Poručíkův

podezíravý postoj mu byl proti mysli, vždyť i jeho starší a zkušenější spolubojovníci se přesvědčili o přátelských úmyslech domorodců.

"Vyzařování Gleamanů je velice slabé, přesto však stačilo, aby se oba naši váleční roboti dočista zbláznili. Lidský mozek je méně vnímavý vůči hyperdimensionálním impulsům než pozitronika," vysvětloval velitel. "Ale zpěv domorodců je spjat s jejich parapsychickými silami."

"Připusťme, že je to tak, pane poručíku, ale proč by to pro nás mělo být nebezpečné?" namítl Bradon.

"Euforie," řekl Redhorse. "Cítíme se jako v sedmém nebi a ignorujeme reálné nebezpečí. Domorodci nás ukolébávají do pocitu zdánlivého bezpečí. Nemohu ovšem říci, zda to dělají vědomě nebo bezděčně."

"Já jsem však stále pánem svého rozumu, mohu se rozhodovat po zralé úvaze," pobouřeně se ohradil Bradon.

Redhorse se pousmál. "Jste šťastný, Charde?" zeptal se.

"Jistě, proč ne?" podivil se Bradon.

"Velice šťastný?"

"Nevím, jak bych to měl, pane," oponoval Bradon, ale uhnul očima a vzápětí připustil, že je opravdu velmi šťastný. "Je to snad chyba?"

Vysoký, hubený poručík s ostře řezanými rysy se prudce zvedl. "Ten pocit štěstí ve vás bude stále narůstat a brzy se vy i ostatní propadnete do sladkého snění. Ani já nejsem vůči tomu imunní. Gleamané používají proti nepřátelům velice neobvyklou zbraň: vstřícnost a ochotu."

"Je snad vstřícnost zločinem?" zavrčel Bradon.

"Přehánějí to, stávají se našimi otroky a dělají, že jim to působí potěšení, ve skutečnosti však čekají pouze na okamžik, kdy ukolébání pocitem štěstí hodíme za hlavu veškerou opatrnost a odložíme zbraně. Potom nás čeká trpké probuzení ze sladkého snění," zaprorokoval Don Redhorse.

Bradona však nepřesvědčil. "Vaše podezření nesdílím, pane," oznámil.

"Dostal jste se už tak daleko, že močály kolem vám připadají jako rajská zahrada," řekl suše poručík. "I kdyby se z bažin vynořil

obrovský hadškrtič, budete ho považovat za domácího mazlíčka. Oni dosáhli svého."

Sám tomu sice příliš nevěřil, ale Bradonova reakce ho přesvědčila, že má pravdu. Vycítil, že Bradon ho vlastně nevnímá a má pouze zlost, že mu chtějí vzít jeho oblíbenou hračku. Choval se jako dítě.

"Proč tedy neodstartujeme, když považujete tuto planetu za tak nebezpečnou?" konečně se Bradon zmohl na rozumnou odpověď.

"Přistáli jsme, abychom objevili hypervysílač," vysvětlil Redhorse. "Všechno nasvědčuje tomu, že je v této soustavě a Gleam je jedinou vhodnou základnou pro naše další pátrání."

"Co tedy chcete podniknout, poručíku?"

"Povolat posádku zpět do space jetu," oznámil mu Redhorse, "a zakázat další styk s domorodci."

"Pokud však jsou Gleamané klíčem k této záhadě, pak to není dobré řešení, pane," namítl Bradon.

Byla to kritika, kterou by si nikdo z posádky nedovolil před tím, než se začali stýkat s domorodci. Redhorse to spíš zaskočilo než pobouřilo.

"Jdu do tábora Gleamanů, následujte mě," rozkázal.

Připozdívalo se a obloha se zatáhla. Několik domorodců zpívalo. Poručík zakázal Bradonovi, aby se nechal nést a tak šli po svých. Brzy zahlédli, že zbývající členové posádky si skutečně pochutnávají na dobrotách, které jim připravili Gleamané.

Náhle se země začala chvět - neklamná předzvěst zemětřesení. Bradon otevřel ústa, ale nevydal ani hlásek. Gleamané v táboře povyskakovali ze svých míst a jen tři Pozemšťané mezi nimi zůstali nechápavě sedět.

Chvění ustalo skoro okamžitě, avšak vzápětí přišel další náraz, který málem srazil Redhorse k zemi. Bradon vykřikl, snad polovina domorodců popadala, jakoby je smetla dávka z kulometu. Jen tři Pozemšťané mezi nimi se stále nehýbali jako přikovaní k miskám s houbami před sebou.

Část houbového lesa náhle zmizela Redhorsovi přímo před očima. V prvním okamžiku se mu zdálo, že ho šálí zrak, než pochopil, že houby, vzrostlé jako stromy, se propadly do země, která

se rozevřela. A otřesy se stále stupňovaly. Všichni Gleamané již byli na zemi a bezvýsledně se snažili opět se postavit na nohy. Pud sebezáchovy u nich byl patrně silnější než si Pozemšťané mysleli.

Vtom uslyšel zděšený výkřik za zády a otočil se. Space jet se z poloviny propadl do úzké trhliny v zemi a dvě přistávací vzpěry trčely vzhůru jako pařáty obrovského mrtvého ptáka. Bradon už také ležel na zemi a vytřeštěnýma očima zíral směrem k propadajícímu se letounu.

Poručík se také vrhl na zem a začal se plížit k Bradonovi. Mladík se na něj podíval a Indián spatřil strhaný a náhle zestárlý obličej. Velitel mu chtěl dodat odvahy, ale reakcí byl pouze nepříčetný škleb. Mech kolem důstojnického čekatela bublal a sápal se na Bradona a náhle z bažinaté půdy vytryskl gejzír. Mladíkovu tělo bylo vrženo vzhůru a opět kleslo a tak to šlo dokola, znovu a znovu a dál za ním se diskovitý letoun zmítal jako hadrový míč.

"Jet, pane!" zděšeně ječel Bradon.

Redhorse se plížil dál ke svému mladému podřízenému pěnícím se a bublajícím mechem. Ohlédl se a viděl, že pouze desátník, Surfát je teď na nohou, všichni ostatní z tábora už leželi na zemi. Desátník stál doširoka rozkročen, hlavu vysunutou dopředu, ruce setnuté v pěst.

"Jsme ztraceni!" zajektl Bradon, když se k němu poručík doplazil. Za jeho zády leželi dva domorodci, kteří ho nesli, v pevném objetí, jako kdyby je to mohlo ochránit před zuřivostí rozpoutaného živlu.

Konečně však otřesy půdy ztratily na síle a poručík se vyčerpaně zvedl. "Vstávejte!" zařval na Bradona, ale nečekal až jeho rozkaz splní a rozběhl se. V dálce nad mořem vytryskly plameny a kolem dokola se šířil černý dým.

Sopečný ostrov, napadlo Redhorse. A od moře se k nim táhla průrva ve tvaru V, která dosahovala takřka k táboru domorodců a stále se šířila. Poručík viděl jak pohltila dva domorodce a pohlédl na Bradona. Ten ještě stále ležel na zemi sotva dvacet metrů od průrvy.

Velitel zařval až si málem strhal hlasivky a tentokrát jeho rozkazu uposlechli všichni. Všichni se zvedli a pospíchali seč jim síly stačily k letounu. Redhorse k němu doběhl první. Vstupní

komora vypadala nepoškozeně. Snad tuna marastu, která se do ní nahrnula ji možná uchránila od větších škod. Pro poručíka to však znamenalo, že ještě není vše ztraceno, že letoun ještě může vzlétnout.

Bradon byl u letounu jako druhý. Zřejmě se trochu vzpamatoval. "Doufám, že vejce z Hororu ten náraz přestalo," řekl s pokusem o úsměv.

Indiána to povzbudilo. Zemětřesení dokázalo to, co nedokázala jeho slova: po pocitu bezstarostného štěstí už nebylo ani stopy. Poručík si byl jist, že tato událost napravila hlavu také ostatním. Gleam byl nebezpečný, teď již o tom nemohl nikdo pochybovat. Brzy se přesvědčil, že tomu tak je.

"Co vy na to, seržante?" zeptal se Gilliama, když k nim dorazil.

"Když vyčistíme vstupní komoru, můžeme odstartovat," odpověděl věčně seržant. "S dalším přistáním ale budeme mít potíže, vzpěry to odnesly."

Pro Gilliama bylo typické, že v tomto okamžiku už myslel na další přistání. Pro Redhorse to bylo znamením návratu k normálnímu uvažování. Také Doutreval okamžitě začal zcela věčně hodnotit napáchané škody aniž by si vůbec kladl otázku, zda mohou odletět nebo ne. Až Surfát je nepřijemně překvapil.

"Vypadá to, že tu zůstaneme do smrti," zavrčel. "Tušil jsem to už když jsme tu tak bezstarostně přistáli."

"Ušetřte nás svých katastrofických vizí," obořil se na něj Redhorse.

"Přílivová vlna!" zvolal vtom Doutreval.

Z moře se na bažinatou souš řítila několik metrů vysoká vodní stěna.

"Nahoru na jet!" zakřičel poručík a sám šel příkladem vstříc. Sotva se všichni dostali na kupoli kabiny, drtivá vlna dopadla na plochou krajinu a hnala před sebou koberec zelených mechů. Vodní tříšť zhoustla do podoby lijáku.

Brzy voda začala opadávat a odnášela s sebou mechy, obrovité houby i těla uhynulých zvířat. Voda smetla i gejzír, který ohrožoval Bradona, ale skoro současně vyrazily další gejzíry na jiných místech.

Redhorse zaslechl slabé, vyděšené kvičení a spatřil Mistra Jeffersona, který se tiskl k širokým Sulfátovým zádům. Zvíře zřejmě

včas vycítilo nebezpečí a našlo si úkryt, který byl dosti bezpečný, aby pohromu ve zdraví přečkalo.

Z podmořské sopky stále ještě šlehalý plameny a Redhorse si dovedl představit jak obrovské masy lávy musí sopka chrlit do vod moře. Další přílivová vlna na sebe nenechala dlouho čekat. Byla slabší než předešlá, ale v cestě jí bránilo už méně překážek. Muži na trupu letounu se křečovitě drželi své nejisté opory, zatímco všude kolem to hřmělo a vřelo. Vlna dorazila až k letounu.

Poručík se celým tělem přitiskl k plášti diskovitého stroje, zhluboka se nadechl a zatajil dech. Jet se prudce otřásl prudkým nárazem a Indián měl dojem, že se na něj řítí mnohatunové závaží. Obličej mu bičovala voda, která nesla hroudy prsti s kořeny vytrhaných rostlin. Zdálo se mu, že mu v příštím okamžiku puknou plíce.

Voda však zase ustoupila a on se mohl opět nadechnout. Celý trup jetu byl pokryt vrstvou marastu. Poručík se z něj musel nejdříve vyprostit, aby se vůbec mohl rozhlédnout. Vedle něj se zvedal Surfát, Doutreval za ním však byl v bezvědomí. Ostatní byli v pořádku.

"Vstupní komora je na tom o něco lépe než předtím; druhá vlna trochu marastu odplavila," konstatoval radostně Gilliam.

Redhorse se zadíval k táboru domorodců. Gleamané jeden po druhém vylézali ze svých úkrytů a za chvíli bylo jasné, že ani jim přílivová vlna nezpůsobila větší ztráty. Patrně se vlna rozbila o okraj lesa. Poručík po tomto zjištění sklouzl po trupu a vrstvou bahna ve vstupní komoře se prodral do pilotní kabiny. Ta zůstala nedotčena a Redhorse se brzy přesvědčil, že všechny přístroje fungují zcela normálně. Pouze tři karabiny ve vstupní komoře se podobaly hroudám bláta.

Chard Bradon našel i své vejce, které zůstalo ležet v bedně, kde odpočíval Mister Jefferson. "je úplně v pořádku," zaradoval se.

"Především si pořádně vyčistěte svou karabinu," zchladil jeho nadšení poručík. "Ostatní ať to udělají také."

Gilliam se zatím věnoval odklizení bahna ze vstupní komory, Surfát pečoval o Doutrevala, který se dosud neprohrál. Život se vracel do normálních kolejí, ale velitel musel konstatovat, že se

zatím nedostali ani o krok blíž k vypátrání tajemné vysílačky. Vytipovaná soustava střežila své tajemství.

Kde vězí ta vysílačka? Redhorse nelal odpověď, o jednom však byl skálopevně přesvědčen: Gleamanům byla svěřena nějaká úloha při její ochraně, byť o tom třeba nevěděli.

"Doutreval se probral, asi má slabý otřes mozku," oznámil Surfata za chvíli se objevil i samotný Doutreval.

"Všichni se převlékněte do suchého vy si ještě na hodinku lehněte," vybídl Doutrevala poručík a obrátil se na Brazose. "vy se postarejte o nějaké jídlo. Ke svým oblíbeným houbám se teď nějaký čas určitě nedostanete."

Netrvalo však dlouho a domorodci se opět objevili u letounu.

"Připraveni pomáhat jako vždy," řekl podrážděně Redhorse. "Ta katastrofa postihla i je, ale oni myslí na nás, nebo se tak aspoň tváří."

Několik Gleamanů začalo opět zpívat a poručík se zlostně zašklebil. Všichni se už převlékli do suchých šatů a mlčky se pustili do jídla, které Surfata zatím ukuchtil z konzerv.

"Myslím, že jste měl pravdu, poručíku," přerušil mlčení Bradon.

Redhorse odstrčil talíř a zadíval se na mladíka. "Jak to myslíte, Charde?" zeptal se. Ze vstupní komory bylo slyšet šramot a zpěv: domorodci dokončovali úklid, který posádka nestačila dotáhnout do konce.

"Mám na mysli ten zpěv, pane. Skutečně nás jim omámili, jak..."

"Moment, mladý, o čem to vlastně mluvíš," skočil mu do řeči Surfata.

Odpověděl mu Redhorse, který stručně shrnul svou rozmluvu s Bradonem.

"Nejdříve jsem si myslel, že je poručík přehnaně podezřivý, ale to zemětřesení mě přivedlo k rozumu. Byli jsme na nejlepší cestě stát se bezstarostnými trubci, ale trubce zabíjejí, když splní svou úlohu," dodal Bradon.

"Myslíte si tedy, že Gleamané nejsou tak přátelští jak se tváří?" zeptal se Gilliam.

"To těžko dokážeme posoudit," odpověděl Bradon. "Možná jsou ve svých projevech docela upřímní a ani si neuvědomují, že je někdo řídí."

"Poručíkova podezření jsou opravdu oprávněná," připustil i Surfát. "Těsně před zemětřesením jsem myslel na to, že bych tu mohl zůstat nadosmrti a docela se mi to zamlouvalo žít tu mezi domorodci."

"To je docela pochopitelné," řekl Redhorse. "Zpěv Gleamanů navozuje taková přání a je snadné jim podlehnout, pokud se tomu vědomě nebráníte. Nějak to souvisí s jejich parapsychickými vlohami."

"Co tedy podnikneme?" chtěl vědět Gilliam.

"Máme dvě možnosti," konstatoval Redhorse. "Bud' okamžitě odstartujeme a budeme doufat, že jet není natolik poškozen, abychom se nedostali k naší flotile, nebo budeme riskovat ztrátu letounu a budeme pokračovat v pátrání po vysílačce."

Poručíkových slova vyvolala hluboké ticho. Po zemětřesení se veškeré iluze o bezpečnosti planety rozptýlily a navíc si všichni uvědomili, že nebezpečí může hrozit i ze strany přátelských domorodců.

"Když teď odletíme bude naše přistání zde neomluvitelné a poručík bude těžko vysvětlovat, proč jsme tu vlastně přistávali," poznamenal Doutreval.

"Uvažujete nesobecky jako pravý Gleaman, Oliviere," s úsměvem okomentoval jeho slova Redhorse.

"Jen bych rád, aby se na to nezapomnělo," vysvětloval radista.

"O to však nejde, odpovědnost nesu jen já, ale teď vás žádám, aby se každý svobodně vyslovil," prohlásil Redhorse. "Pokud se většina vysloví pro odlet, pokusíme se odstartovat co nejdříve."

"Byl jsem jediný, kdo protestoval proti přistání," připomněl Surfát. "Nyní jsem však přesvědčen, že bychom měli dokončit, co jsme začali."

"Jsem stejného názoru," podpořil ho Bradon.

"Vypadá to, že tu ještě nějakou chvíli zůstaneme," připojil se Gilliam.

Redhorse se nestačil vyjádřit, protože se rozezněl poplachový signál. Doutreval vyskočil z lůžka a spěchal ke svému zaměřovacímu zařízení. "To nechápu, myslel jsem, že zaměřovač v atmosféře nefunguje," mumlal zaraženě.

"Znamená to, že zdroj nebezpečí je také v atmosféře," usoudil Redhorse.

Vtom do kabiny vstoupili dva Gleamané a gesty naznačovali, že je Pozemšťané mají následovat někam ven. Byli zřejmě velice rozčilení.

"Vezměte zbraně a půjdeme se podívat, co se děje," rozhodl velitel. Už od východu spatřili, že domorodci ruší svůj tábor, sbalili své příkrývky a vaky, které tvořily celý jejich majetek, a táhli k lesu.

"Zdá se, že mají z něčeho strach," konstatoval Surfát. Poručík se podíval na zataženou oblohu a přemýšlel, co způsobilo poplach. Vstoupila snad do atmosféry cizí kosmická loď nebo Rhodan vyslal další space jet?

"Leitia!" vykřikl jeden z Gleamanů, popadl Redhorse za ruku a táhl ho za sebou.

"Jen klid," zavrčel Čejen a vyprostil svou ruku z Gleamanova sevření.

"Bude lepší, když se vrátím do jetu a budu sledovat přístroje," navrhl Doutreval. "Snad se mi podaří zjistit, co vlastně zachytily."

Bylo to však už zbytečné, protože nad horským hřebenem se právě objevila cizí kosmická loď.

2.

Byla černá a měla tvar koule o průměru asi padesáti metrů. Za ní se objevila druhá a pak další. Lodě mezi sebou udržovaly stejné vzdálenosti. Pohybovaly se naprosto tiše a zdánlivě pomalu. V té řadě černých lodí - Redhorse jich napočítal šestatřicet - bylo cosi hrozivého.

Domorodci, kteří ještě nezmizeli v lese, přidali do kroku. Teď už bylo jasné, že Gleamané prchají právě před těmito loděmi.

"Kupředu. Budeme následovat Gleamany!" zavelel poručík a tři muži neochotně uposlechli. Kosmonauti neradi opouštějí své lodě. Surfát to také neudělal a vrhl se zpátky k SJ-4C.

"Omrzel vás život, desátníku?" zařval Redhorse, ale Surfát už zmizel ve vstupní komoře. "Mister Jefferson," zaslechl jen poručík.

"Blázen!" sykl Bradon, ale hned dot dal: "Doufám, že vezme i vejce."

Surfat se objevil s Mistrem Jeffersonem na rameni, když ostatní byli už dosti daleko. Zvíře vystrašeně kňučelo a vrtělo se. Surfat ho musel stále přidržovat, ale v běhu mu to zřejmě nevadilo. Zdatný desátník brzy dohonil ostatní "Vzal jste vejce?" vyhrkl Bradon.

"Ne," zlostně odsekl Surfat. "Doufám, že ten nesmyslný experiment konečně skončí, byť poněkud drasticky."

"Slyšíte, pane? Desátník konečně ukázal svou pravou tvář!" zvolal Bradon, ale Redhorse ho vůbec neposlouchal, i v běhu pozoroval cizí lodě a přemýšlel. Bylo jasné, že Gleamané už cizinci mají své zkušenosti, jinak by před nimi neprchali. A také by nevarovali Pozemšťany. Znamená to, že jejich pátelství je upřímné? Rozhodně to tomu nasvědčovalo.

Lodě na obloze se zatím přeskupily do formace tvaru V. Smysl toho manévru Redhorsovi unikal, ale piloti nespíš věděli, co dělají. Gilliam a Doutreval už zmizeli mezi houbami a ostatní od okraje lesa dělilo už také jen pár desítek kroků. Přesto byl Redhorse rád, že už brzy bude tma. Za tmy mohli snadněji uniknout pozornosti nezvaných návštěvníků.

Redhorse zůstal na okraji lesa, aby mohl pozorovat cizí lodě. Ze strategického hlediska jednali neopatrně. Pohybovaly se příliš pomalu a držely se příliš blízko sebe. Svědčilo to o tom, že cizinci si byli jisti, že jim nehrozí žádné nebezpečí. Příslušníci žádné civilizace, schopné stavět kosmické lodě, by jinak nejednali tak bezstarostně. Bylo to znepokojivé. Dalo se z toho usuzovat, že se cizinci ještě nesetkali s rovnocenným protivníkem a byli přesvědčeni, že každý případný útok mohou snadno odrazit.

"Nezdá se, že by chtěli přistát," řekl Doutreval za poručíkovými zády.

"Třeba je to jen rutinní hlídkový let," mínil Redhorse. "Nebo zaznamenali zemětřesení a chtějí se podívat na následky."

"Rád bych věděl, odkud se tu vzali," podotkl zamyšleně Bradon. "Během letu jsme v této soustavě nezaznamenali žádné kosmické lodě."

"Nemohou to být lodě Dvounosých?" zeptal se Surfat.

"Myslím, že ne," odpověděl poručík. "Jejich lodě mají jiný tvar a také jsem neviděl ani neslyšel, že by létali v takové formaci."

Rozmluvu Pozemšťanů opět přerušili Gleamané. Několik se jich přiblížilo a naléhavými gesty Pozemšťany vyzývali, aby šli s nimi hlouběji do lesa. Byli už klidnější než při své návštěvě v lodi, ale bezpeční se zřejmě cítili jen dál od bažin. Redhorse si to nedovedl vysvětlit a také by nerad opustil své stanoviště, odkud viděl i na space jet, i když by nemohl nic dělat, kdyby se ho nepřítel pokusil zničit.

Na druhé straně mohlo být užitečné následovat Gleamany a blíže se s nimi seznámit. Rozdělení malé skupinky Pozemšťanů však v této vrcholně nebezpečné situaci nepřipadalo v úvahu a bylo třeba zvolit jednu z možností.

Formace cizích lodí tou dobou už přeletěla space jet a mířila nad moře. Bezprostřední nebezpečí tedy letounu nehrozilo a to rozhodlo.

"Přidáme se ke Gleamanům," zavelel Redhorse. "Kdykoliv ale začnou zpívat, zacpěte si uši."

Velitel byl přesvědčen, že teď ho již jeho muži uposlechnou a domorodcům se nepodaří uvést je do stavu nikoliv nepodobného transu. Na vlastní kůži poznali jak nebezpečné je propadnout pocitu bezpečí a nezkaleného štěstí. Kosmonauti na neznámých planetách si to nemohou dovolit.

Gleamané se vydali stezkou, vedoucí hustým porostem, kam Pozemšťany dosud nezavedli a ti si tudíž mysleli, že se vždy drží při bažinách. Teď je domorodci vedli do nitra džungle. Stále častěji museli překračovat padlé kmeny nebo přeskakovat široké průrvy. Gleamanům ty překážky zřejmě nedělali starosti, zřejmě byli zvyklí, že jejich svět často postihují katastrofy ničící lesy a trhající povrch planety.

Nečekaně je stezka zavedla na paseku důmyslně skrytou před pozorováním shora. Domorodci tu natáhli provazy mezi korunami několika stromů a vzniklé pletivo pokryli mechy a jinými rostlinami, takže shora to bylo k nerozeznání od okolí. Jen na jednom místě byl velký otvor o průměru asi deseti metrů. Redhorse také okamžitě postřehl, proč tam je. Na druhém konci paseky stálo šest oválných předmětů, které Redhorse odhadl na trupy kosmických lodí!

Předměty slabě světélkovaly a bylo těžké najít jiné vysvětlení, než že to jsou energetické štíty.

Bylo nutné od základu přehodnotit pohled na Gleamany.

Rouška tajemství se začala poodhalovat, zároveň se však vynořila spousta dalších otázek.

První se z překvapení vzpamatoval Surfát. Sundal Jeffersona z ramene a karabinu připravil ke střelbě.

Na pasece kromě pěti jejich průvodců bylo jen několik Gleamanů. Redhorse usoudil, že většina se již ukryla v trupech podivných lodí. Tyto lodě však nešly dohromady s primitivním způsobem života domorodců a také s představou, že Gleamané jsou původními obyvateli planety. Poručíka ale neuspokojila ani Surfátova domněnka, že domorodci s nimi od počátku hráli komedii. V tom případě by jim určitě neukázali tyto lodě, doklad o vyspělé civilizaci. Pravděpodobnější proto bylo, že tyto lodě nepostavili Gleamané.

Domorodí průvodci začali Pozemšťanům opět něco vysvětlovat.

"Zřejmě nás zvou do těch lodí," konstatoval Doutreval. "Co si o tom myslíte, pane?"

"Nevidím žádnou souvislost mezi letkou, která proletěla nad námi, a Gleamany a jejich šesti stroji," vyjádřil se Redhorse. "Mám dojem, že Gleamané hrají na této planetě jen podřízenou úlohu."

"A kdo zde tedy vládne?" zeptal se Bradon.

Byla to otázka s níž si poručík už dlouho lámal hlavu, ale dokud se s domorodci nenaváže smysluplnější kontakt než dosavadní posuncina, bude těžké na ni odpovědět. Také o původu těch lodí se těžko mohli dovědět jinak než od Gleamanů.

"Gleamané pro nás teď představují menší zlo a pokud navštívíme jejich lodě můžeme se leccos dovědět," řekl zamyšleně velitel.

"Kdoví, kam nás těmi stroji dopraví, pane," namítl Surfát. "Třeba celé to divadlo sloužilo jen k tomu, aby nás tam nalákali."

"Vaše nová teorie kulhá stejně jako předešlá," odmítl Redhorse desátníkovy úvahy. "Riskovat musíme. Snad nás nepodřežou, když vstoupíme do jejich lodí."

Surfát si bezděky přejel rukou po krku jakoby už na něm cítil ostří nože.

Domorodci viditelně ztráceli trpělivost a naléhali na to, aby už paseku opustili. Pozemšťané je tedy následovali. Když přišli k lodím, překvapili je dvě věci. Jednak velice úzký vchod a také to, že lodě neměly přistávací vzpěry. Spočívaly na jakýchsi hranatých podstavcích. Také světélkování nepůsobil ochranný štít, ale energetický vír od kovové fólie, kterou byla loď potažena. Celá konstrukce byla překvapivě primitivní. Bylo až neuvěřitelné, že by tento stroj mohl létat. Po hnacím zařízení nebylo ani stopy.

"Rád bych věděl, čím ten krám pohánějí," prohodil Gilliam.

"Možná, že brzy zažijeme překvapení, uvidíme," řekl poručík.

"Odkud vlastně bereme tu jistotu, že jsou to letouny?" zeptal se Surfát. Odpovědi se mu dostalo okamžitě, protože dva stroje se zvedly a proletěly otvorem v primitivní maskovací síti, kterou tu Gleamané zřídili.

"Další důkazy snad už nejsou potřeba," konstatoval Redhorse a bez váhání následoval domorodé průvodce k jednomu ze strojů. Uvnitř je zaskočila naprostá tma.

"Nic nevidím, ale podlaha se zdá pevná," mumlal Surfát a opatrně našlapoval. Redhorse narazil do nějakého Gleamana a zastavil se. Zřejmě byl stroj přetížen. Domorodec mu strčil do ruky nějaký popruh, kterého se patrně měl držet. Spadnout ale nebylo kam, byli tu příliš namačkaní. Dokonce vchod nebylo možné zavřít, protože když vzlétli, zůstal otevřený.

Také tento podivný stroj letěl zcela bezhlučně a Redhorse nedokázal pochopit kdo a jak ho řídí. Bradon zřejmě přemýšlel o stejném problému. "Rád bych věděl, kde tu sedí pilot," řekl do tmy.

"Nevěřím, že tu vůbec nějaký pilot je," ozval se Surfát. "Myslím, že Gleamané prostě spoléhají na štěstí."

"Nesmysl," ostře odmítl tuto domněnku Redhorse. "Určitě mají nějakou vlastní metodu jak dosáhnout stanoveného cíle."

Stroj musel být nějakým způsobem řízen, protože bezpečně prolétl otvorem v maskovací síti, aniž by se ji dotkl. Dovnitř dopadlo otevřeným vchodem trochu světla. To, co Pozemšťané spatřili jim však nijak nepomohlo k tomu, aby určili pohon stroje a způsob řízení. Kovové fólie, kterými byla konstrukce zahalena, se začaly chvět v nárazech větru, ale letoun se nevychýlil z dráhy ani o píd'.

Redhorse napadlo, že energetický zdroj, který let ovládá, je umístěn mimo samotný letoun.

Další úvahou dospěl k tomu, že Gleamané mohli kdysi být otroky, kteří nějak získali svobodu. To by vysvětlovalo jejich chování i nepoměr mezi způsobem jejich života a technikou, kterou disponovali. Snad jim ji někdo prostě zanechal.

"Rychle právě neletíme a držíme se těsně nad lesem," upozornil radista.

Redhorse se protlačil blíž ke vchodu a zjistil, že letí na jih. V dálce viděl moře a sopečný ostrov, z něhož stále ještě vyšlehávaly plameny. Trochu se vyklonil ven a náraz vzduchu mu vzal dech. Letěli přece jen rychleji než se zdálo. Další dva stroje Gleamanů letěly za nimi stejným směrem.

Domorodci se tiše bavili mezi sebou a Pozemšťanům nevěnovali pozornost. Rychlost letu se stále zvyšovala a cestující museli couvnout od otevřeného vchodu, ale bylo stále světleji a po chvíli vysvitlo i slunce - letěli tedy stále na jih nad mořem.

Cíl Gleamanů zřejmě ležel na jiné pevnině, patrně někde poblíž rovníku. Poručík věděl z měření, která provedli před přistáním, že na Gleamu je gravitace na rovníku třikrát větší než na Zemi, v letounu však změnu tíže necítili. Zřejmě energetický obal, který stroj nesl, eliminoval veškeré další vlivy. Po přistání však rozhodně nastanou obtíže.

Gleamanům to patrně nevadilo, protože zůstávali naprosto klidní a zřejmě věděli, co dělají. Na druhou stranu ale Redhorse nevěřil, že by organismus domorodců měl zabudován nějaký mechanismus, který by jim umožňoval přizpůsobovat se změnám gravitace. Vysvětlení bylo třeba hledat v něčem jiném.

"Určitě letíme na nějaký ostrov," oznámil Surfát. "Takové historky vždycky končí na ostrově. Už jsem pro něj vymyslel jméno - Surfátův atol."

"Tvá pojmenování jsou proslulá," zareagoval kousavě Bradon. "Jseš určitě první Pozemšťan, který pojmenoval zvíře Mister Jefferson."

"Pro to musíš mít talent," prohlásil pyšně Surfát. "Na Zemi se mě známí často ptali, jaké jméno by měli dát svému potomku."

Vzpomínám si na jednoho inženýra, který měl dvanáct dcer a vůbec si nevěděl rady jak pojmenovat třináctou."

"A tys jim všem určitě pomohl," popichoval Bradon.

"Tomu inženýrovi jsem navrhl Crescentia, ale ukázalo se, že tak se už jmenuje osmá dcera," přiznal Surfat. "Ale stejně se nakonec narodil syn."

Zábava pokračovala ve stejném duchu až přešla v hádku.

Gilliam měl jiné starosti. "Stále letíme na jih, pane. Brzy budeme na rovníku a kdoví, jestli nechtějí pokračovat k jižnímu pólu," hlásil.

"Museli jsme přehlédnout nějakou osadu, když jsme planetu obhlíželi z volného prostoru," usoudil Redhorse. "Pokud přistaneme v rovníkové části, tak jsem zvědav, jak si Gleamané poradí s gravitací."

"Tenhle letoun ale není schopen kosmických letů," podotkl Gilliam. "To zpochybňuje teorii o příchodu Gleamanů z jiné planety."

Redhorse zamyšleně přikývl. Potěšilo ho, že také Gilliam uvažoval o možnosti, že domorodci nejsou původními obyvateli Gleamu. "Jsem si však téměř jist, že Gleamané tenhle letoun nezkonstruovali. Energetický obal tohoto stroje musela vytvořit mnohem vyspělejší civilizace," dodal poručík.

"Mistři ostrovů?" zeptal se Gilliam.

"Doufám, že nikoliv," vyjádřil se ně Redhorse. "V naší situaci by to mohlo také znamenat náš konec."

"Povídaví ti Gleamané zrovna nejsou," s povzdechem konstatoval Gilliam. "Škoda, že s sebou nemáme translátor."

"Prese všechno jsem přesvědčen, že domorodci před námi něco tají," prosil kategoricky Redhorse. "Nemohou být tak hloupí jak se stavěli během šich pokusů o dorozumění." Bohužel mám málo zkušeností s přátelskými neznámými bytostmi," řekl zlostně Gilliam. "Na planetách, na které jsem vstoupil mi vždy dali jasně najevo, že nejsem vítán." Poručík se zasmál. "Pak to musel být věru unikátní zážitek, když vás krmili a pucovali vám boty."

"Poznali jsme ale, že ani to není bez nebezpečí," rozvedl poručíkovu myšlenku Gilliam. "Vždyť nás ti Gleamané málem ukolébali." Redhorse se podíval vchodem ven a uviděl na horizontu

tenký tmavý pruh. Blížili se k pevnině. Další kontinent musel už být blízko, protože letěli sotva padesát metrů nad vodní hladinou. Pás byl však dosti krátký. Spíše se tedy skutečně jednalo o ostrov. Brzy si ho už mohli lépe prohlédnout. Ostrov byl poměrně velký a močálovitý. "Zpomalujeme, jsme patrně u cíle," řekl Doutreval. Kdo čekal, že přistanou v nějakém městě, musel být zklamán. Krajina se velice podobala té, kterou opustili močály a houbové lesy, jen hory na obzoru byly o něco vyšší. Po osídlení ani Podle polohy slunce Redhorse poznal, že až k rovníku přece jen nedoletěli.

"Stejný obraz, jako když jsme přistávali," řekl znechuceně Surfata. "Zdá se, že nás domorodci vozí z jednoho houbového lesa do druhého."

Letoun začal klesat a mezi domorodci to vyvolalo rozruch. Přistání na novém místě bylo pro ně zřejmě velkou událostí.

Přistáli u kraje lesa. Ostatní letouny už tu byly a asi dvacet Gleamanů právě jeden z nich odtahovalo do úkrytu mezi stromy.

"Pozor při vystupování," varoval poručík. "Můžete vpadnout rovnou do prostoru s přitažlivostí přes dvě g."

"Na domorodcích není vidět, že by cítili větší zátěž," upozornil Gilliam.

"Třeba jsou na to zvyklí," nadhodil Bradon.

Redhorse pustil dopředu několik Gleamanů a teprve potom opatrně vystoupil. V prvním okamžiku měl pocit, že na něj někdo naložil aspoň metrákový náklad. Srdce mu tlouklo jako splašené. "je to jak jsem říkal! Závodit tu určitě nebudeme!" zakřičel na ostatní.

Skoro v předklonu dotápal k nejbližšímu stromu a opřel se o něj. Viděl jak energetický obal opustil Gilliam a ohnul se jako kdyby dostal ránu do žaludku. Vzápětí se však narovnal. Bradon se držel až kupodivu dobře a zkušený Doutreval už něco takového zažil a dovedl si poradit. Za chvíli byli všichni u poručíka, až na desátníka Surfata.

"Desátníku Surfate!" zavolal na něj Redhorse. "Tak už pojd'te ven, ať Gleamané mohou odtáhnout ten stroj do bezpečí."

"Zdá se mi, že ještě sní o svém atolu," poškleboval se Bradon. Ale vtom se ve vchodu objevila Surfatova hlava. Desátník se nedůvěřivě rozhlížel.

"Jak se tam cítíte, pane?" zavolal na poručíka.

"Jen pojd'te a vyzkoušejte si to sám," vybídl ho Redhorse. Desátník však stále váhal, ačkoliv před vchodem se už vytvořila i skupinka domorodců, kteří ho gesty vyzývali, aby konečně letoun opustil. Mohutný desátník udělal rozmáchlé gesto, aby odehnal shromážděné Gleamany a konečně vystoupil. První dva kroky udělal normálně, potom však náhle klesl na kolena.

"Tohle není nic pro mě, poručíku," zaúpěl a závistivě se díval na domorodce, kteří bez znatelné námahy odtahovali letoun do lesa. Po chvíli se však vzmožil a doklopýtal k lesu kde se úplně vyčerpaný posadil na nějaký kořen.

"Vzpomínám si, jak jste nám vždycky básnil o přednostech tloušťky, tlouštíci prý víc vydrží, jsou prý dobrosrdečnější než hubení a kdovíco ještě," neodpustil si Bradon poznámku při pohledu na zbědovaného desátníka. "Při všech planetách, myslím, že přece jen dám přednost střídme stravě."

"Já tě roztrhnu jak hada, mladý," bezmocně zahrozil Surfát.

K Pozemšťanům se přiblížila skupina domorodců a obrátila se na Redhorse ve kterém zřejmě viděli velitele. Z jejich posunků šlo vyrozumět, že budou postupovat hlouběji do džungle a že vybízejí Pozemšťany, aby je následovali.

"Snad by jim šlo nějak vysvětlit, že nás zdejší gravitace ničí a že chceme vědět jak daleko máme jít," zadoufal Surfát. Redhorse však ze zkušenosti věděl, že takový dotaz je nad jejich dorozumívací možnosti a ani se ho nepokusil přetlumočit.

"Nemáme na vybranou, musíme jít s nimi," prohlásil rezolutně. "Sami odsud odletět nedokážeme, nemáme představu, jak se s těmi stroji zachází."

Proti tomuto konstatování nebylo možné nic namítnout. Všem bylo jasné, že za dané situace jsou Gleamané jejich jedinou nadějí. Naštěstí zdejší džunglí vedla poněkud pohodlnější stezka než ta, která je přivedla k letounům. Aspoň tu nebyli padlé kmeny, přes které by se muselo přelézat. Po obou stranách stezky byly dokonce vymýceny asi metrové pruhy, aby stezka nezarůstala. Staré trhlíny v zemi byly zasypány načervenalým pískem. S ohledem na životní způsob Gleamanů byla tato cesta vskutku mimořádně pečlivě upravena a musela tedy mít nějaký zvláštní význam. Přesto

Pozemšťané postupovali jen pomalu a s velkou námahou. Domorodci zřejmě postřehli, že jejich hosté mají potíže a také zpomalili. Samozřejmě se také nabídli, že je ponesou, ale Redhorse zakázal tuto nabídku přijmout. Byli napjati a unavení a tudíž také přístupnější parapsychickým vlivům, proto se poručík snažil omezit styk s domorodci na nejmenší možnou míru.

Největší starosti mu dělal Surfát. Tlustých mlčel a to bylo znamení, že je skutečně u konce svých sil, ani to však poručíka neoblomilo.

Cesta se pozvolna rozšiřovala až vyústila do mýtiny, na které stála vesnice Gleamanů.

3.

Vesnici tvořilo asi dvacet staveb a každá vypadala jinak. Použitý materiál a stavební konstrukce byly však u všech stejné: kmeny hub, popínavé rostliny, mechy a listí. Byly to primitivní chýše. Při pohledu na ne se Redhorse ujistil, že Gleamané nejsou konstruktéry dopravního prostředku, který používali.

Před jednou rozpadající se chýší byla studna, kolem níž se vyčerpaní Pozemšťané seskupili, zatímco Gleamané se rozešli do svých chatrčí. Voda byla kupodivu čistá a studená. Redhorse se napil jako první a cítil, že se mu zase vrací síly.

"Žádný div, že jsme tuhle vesnici při obletu neviděli ani nezaměřili," řekl poručík a zamračeně se rozhlížel kolem sebe.

"Tuhle projížďku jsme si mohli ušetřit, poručíku," reptal jako vždy Surfát. "Tady určitě žádné stopy po hypervysílači nenajdeme."

Proti tomu se nedalo nic namítnout. Udělal jsem skutečně chybu, že jsem Gleamany následoval? ptal se sám sebe Redhorse. Byli teď několik set kilometrů daleko od svého space jetu a dělil je od něho oceán.

"Proč Gleamané tolik stáli o to, abychom je následovali? Proč je pro ně důležité, abychom byli s nimi v téhle vesnici?" ptal se Doutreval.

"Třeba měli strach, že nějak upoutáme pozornost posádek těch cizích lodí," nadhodil Bradon. "Ale že náš let skončí mezi takovými chatrčemi, to jsem opravdu nečekal."

"Možná jsou zevnitř luxusnější než zvenčí," zadoufal Doutreval. "Pojďme se podívat, jsme přece hosté, no ne?"

Redhorse souhlasil, ale přihlásil se Surfát: "Myslím, že bude rozumné, aby někdo zůstal venku na stráž, máte něco proti tomu, abych tu zůstal já?"

Surfát zůstal u studny a ostatní v čele s Redhorseem zamířili k největší chýši. ve vchodu nebyly dveře a uvnitř byla tma. Všichni se zastavili a poslouchali.

"Tma a ticho, jen nějaký divný pach," konstatoval hubený Gilliam.

"Asi celá ta parta šla spát, i tady bude brzy noc," usoudil Bradon. "Měli bychom se také poohlédnout po nějakém vhodném místě k přenocování."

Redhorse však beze slova vkročil dovnitř. Ten pach, o kterém mluvil Gilliam, připomněl poručíkovi vůni se na. Byl opravdu silný. Indián čekal až jeho oči přivyknou tmě. Za chvíli se už začal trochu orientovat a opatrně pokročil dále. Vnitřek chýše tvořila jediná velická místnost. Podlaha byla z udusané hlíny, ale byla potažena mechovým kobercem. Po stěnách byl rozvěšen chudičkový majetek obyvatel. V jednom rohu vedle sebe spalo šest domorodců. Buď měli opravdu tvrdý spánek, nebo jim bylo jedno, že je v místnosti někdo cizí. Nikdo se ani nehnul.

Také Pozemšťané si tu lehli.

Po několika minutách do chýše vstoupil také Surfát a málem se přerazil o Bradona, který ležel blízko vchodu. Zavrčel - a ulehl také.

Jen poručík nespál. Ležel na zádech a přemýšlel. Ticho rušilo jen Surfátovo chrápání, vrnění tulícího se Mistra Jeffersona a tiché oddechování ostatních spáčů. Redhorse překvapilo, že ani zvíře nijak nereagovalo na změnu gravitace. Zřejmě všechny zdejší organismy byly uzpůsobeny těmto změnám.

Redhorsovy myšlenky však byly stále zmatenější a brzy upadl do neklidného spánku. Probudilo ho až světlo nového dne, které proudilo vchodem. Jak se dalo očekávat, spánek ho příliš neosvěžil,

stále se cítil unavený. Pomalu se převalil na bok a ospalost z něj rázem spadla. Karabina, kterou si večer položil vedle sebe, zmizela.

Poručík prudce strčil do Doutrevala, který ležel vedle něj a vykřikl: "Vstávat! Naše karabiny jsou pryč!"

Muži se těžko probírali, ale zpráva o ztrátě zbraní je donutila rychle se vzchopit. Neztratili se jen zbraně, také Gleamané, kteří tu spali, byli pryč.

"Ti domorodci nás okradli!" vztekle zasyčel Gilliam.

"Prohledejte tu chatrč!" rozkázal Redhorse a teprve teď si všiml, že Surfát dál klidně spí. Strčil do něho.

"Proč mě budíte uprostřed noci, pane?" protestoval desátník, ale když mu poručík oznámil, co se stalo, byl okamžitě na nohou i přes potíže s váhou.

"Ti pokrytci," řval vztekle. "Zatáhli nás sem jen aby nás okradli!"

"Jen klid. Především nevíme, jestli byly karabiny skutečně ukradeny," mírnil ho Redhorse. "A jestli ano, nevíme, zda to udělali Gleamané."

"Karabiny tu nejsou!" ohlásil Bradon. "Ale domorodci tu nechali všechny své věci. Nevypadá to, že by Gleamané utekli."

Redhorse přikývl a vyšel ven. Uvnitř byl příjemný chládek, venku však bylo vedro, i když foukal silný vítr. Poručík si pomyslel, že se blíží bouřka, ale na obloze bylo jen pár mráčků. Před chýší nikdo nebyl, ale u studny se shromáždilo několik Gleamanů.

"Podívám se, jestli nemají naše zbraně," nabídl se Surfát, který následoval poručíka. "Mám už dost té hry na schováváníou."

"Hlavně klid," opakoval poručík. "Pokud mají naše zbraně, tak nás snadno vyřídí. A nezapomínejte na svou váhu. Než vy uděláte krok, oni deset."

Surfát cosi zavrčel a raději zvedl Mistra Jeffersona, ale ani to ho neuklidnilo. "Hrome, i můj přítel je těžší," mumlal roztrpčeně.

"Gleamané se chovají docela normálně," upozornil Gilliam. "Nevidím nejmenší příznaky nervozity."

"Třeba nám sebrali zbraně z čirého přátelství a někde je pečlivě uložili," zareagoval jízlivě Bradon. ke studni přicházeli stále další domorodci, ale většina se dlouho nezdržela a mizela v džungli.

Vypadalo to jako venkovská selanka, ale za stávajících okolností ji bylo těžko takto brát.

„Jdeme ke studni,“ rozhodl poručík. "Pochybuji, že bychom se něco dověděli, ale zkusit to musíme."

Gleamané si jich nevšíмали dokud nedošli až ke studni. Potom byli náhle opět plní ochoty: někdo hned vytahoval primitivní džber s vodou, jiný čistil Pozemšťanům uniformy. Redhorse domorodce odstrčil a Surfati demonstrativně vylil plný džber na zem. To však domorodce neodradilo a džber okamžitě putoval zpět do studny a vzápětí ho někdo Surfati opět podal. Redhorse popadl nejbližšího domorodce za límec halenky a přitáhl ho k sobě. "Teď poslouchej, příteli," pronesl klidně. "Naše zbraně zmizely. Nemyslím si, že mi rozumíš, ale snad z mého jednání a hlasu chápeš, že jde o vážnou věc a Bradon ti teď předvede, o co." Bradon se ušklíbl a zvedl imaginární karabinu, přiložil ji k rameni a přivřel jedno oko jakoby mířil. Redhorse zatím dbal, aby se Gleaman na Bradona díval. Ostatní si celého výjevu vůbec nevšíмали. Zřejmě jim bylo jedno, že cizinec nevládně zachází s jedním z nich.

"Nuže?" zeptal se poručík, když Bradonova pantomima skončila.

"Eleite hehei!" zvolal Gleaman. Daleko se tedy nedostali a Redhorse zesílil svůj stisk. Uvědomoval si, že se ho zmocňuje vztek a že se mu těžko brání, ale byli v bezvýchodné situaci a museli riskovat.

"Očekávám kloudnou odpověď," řekl stroze poručík.

Domorodec už začínal lapat po dechu, ale stále se upřeně díval Redhorseovi přímo do očí. V tom pohledu nebyla žádná známka strachu. Poručík mu prudce odstrčil, domorodec upadl, zvedl se, oprášil a zůstal stát. Cíkal.

Zdánlivě se v chování Gleamanů nic nezměnilo, ale poručík poprvé cítil, že mezi ním a domorodci vzniklo jakési napětí.

"Pozorně se rozhlédněte, poručíku," zašeptal Doutreval. "Mám dojem, že nás z jedné chýše někdo pozoruje. Mohu se mýlit, ale..." Radista se nemýlil, Redhorse postřehl podezřelý pohyb ve vchodech hned několika chatrčí. "Máte pravdu. Je čas něco podniknout, nemůžeme zde jen tak stát," řekl rozhodně.

"Ale co?" zeptal se Bradon. "Nemůžeme přece přeplavat oceán."

"Můžeme odletět, nebo se o to pokusit," překvapil všechny velitel.

"Vy opravdu věříte, že to zvládneme?" vyjekl Bradon.

"Rozhodně je lepší se o to pokusit, než tu čekat až nás Gleamané postřílejí našimi vlastními zbraněmi," podpořil poručíka Gilliam. "Nemohu se zbavit dojmu, že ta krádež je pouhou předehrou k něčemu horšímu."

Redhorse zavelel k návratu k místu přistání. Vyrazili po cestě, po které přišli, ale nikdo je nepronásledoval. Několik domorodců však zmizelo v džungli a zřejmě postupovalo stejným směrem. Sotva se však vzdálili od vesnice, cestu jim přehradilo deset Gleamanů a pět z nich drželo v rukou, ukradené karabiny.

4.

Gleamané na Pozemšťany nemířili, ale Redhorsovi bylo jasné, že období nadmíru přátelského soužití definitivně skončilo. Měli zbraně a proti sobě jen pět neozbrojených mužů, vzdálených stovky kilometrů od své kosmické lodi. Už nebylo třeba se přetvařovat a domorodci ukázali svou pravou tvář. Poručík zůstal stát a zvednutím ruky přiměl k zastavení i ostatní.

"Nikdo nic nepodnikne bez mého rozkazu," řekl rezolutně, protože věděl, že dosavadní zkušenosti s domorodci mohou někoho svést k nepředložené akci. "Zatím budu jednat já."

"Převezli nás, hráli divadýlko a my jim na to skočili," vyrazil ze sebe Surfat. "Jsme v pěkné bryndě, poručíku."

"Jsem stejného názoru," přisvědčil poručík. "Právě teď se však patrně můžeme něco dovědět o jejich pravých úmyslech."

Mezi ozbrojenými domorodci byl i urostlý muž, kterého Redhorse již dříve podle některých náznaků tipoval na náčelníka kmene. Teď vystoupil z řady a šel vstříc Pozemšťanům. Držel karabinu tak, že Redhorse nepochyboval, že s ní umí zacházet. Po poníženosti už nebylo ani stopy. Náčelník se zpřímá díval Redhorsovi do očí a byl to tvrdý pohled.

"Pertei!" zvolal náčelník a znělo to jako rozkaz. "Nerteie hekeite! Don!" pokračoval stejným tónem a ukázal na Redhorse.

"Zná mě jméno," podivil se Don Redhorse.

Gleaman pak ukázal na sebe a řekl: "Loor Tan".

"Rozumím, Loor Tane," odpověděl Redhorse. "Zakazuješ nám použít tuto cestu. Víc než to, zakazuješ nám opustit vesnici. Jsme vašimi zajatci a časy, kdy jste nám pucovali boty, jsou nadobro pryč."

"Nereite!" zavelel Loor Tan a ukázal k vesnici.

"Jistě, vrátíme se, po dobrém nebo po zlém," řekl poručík a pokrčil rameny.

"Tomu gaunerovi se přece nepodřídíme," zaprotestoval Surfat. "Oni jen blufují, vždyť s těmi zbraněmi nedovedou zacházet, ani se neodvážejí vystřelit."

Poručíka překvapil desátníkův bojovný duch. Byl to pouhý vztek člověka, kterého podvedli, nebo i něco jiného?

"Co teď řeknu, platí pro všechny," prohlásil velitel. "Podceňovali jsme Gleamany a doplatili jsme na to. Podruhé se nesmíme dopustit stejné chyby. Oni umějí střílet a udělají to, když je neposlechneme. Musíme čekat na jinou příležitost. Čelem vzad a jdeme."

Poručíkovi neuniklo, že Gilliam zaskřípal zuby. Ostatní jistě také. Chápal je, ale věděl, že nic jiného jim nezbyvá. Domorodci je zřejmě nechťeli zabít, k tomu už měli dost příležitostí. Netušil ovšem, co s nimi zamýšlejí, ale stále tu zůstávala určitá šance...

K polednímu se nebe zatáhlo, propukla bouře a zanedlouho se spustil liják. Pět Pozemšťanů sedělo v nějaké menší chýši. Mlčeli. Ostatně ve skučení vichru a bubnování deště do střechy by si těžko rozuměli. Střecha už začala na několika místech protékat a na podlaze se začaly tvořit kaluže. Za chvíli bylo už těžké najít suché místo.

U vchodu však v přívalech deště neustále nehybně stáli dva Gleamané s paprskovými karabinami v ruce. Byli promočeni skrz naskrz, ale kdykoliv se někdo z Pozemšťanů zvedl, okamžitě na něj oba zamířili.

Redhorse se brzy přesvědčil, že jsou to schopní a bdělí strážci. Nestálo za to zbytečně riskovat, i když ve světle občasných blesků viděl obličej své spolubojovníků a věděl, že touží po akci. Také on v duchu neustále probíral množství variant útěku, ale pokazdě si

musel přiznat, že nemají šanci na úspěch. Nezbyvalo nic jiného než čekat, co se bude dít dál.

Směr větru se náhle změnil a přívaly deště se začaly hrnout do chýše i vchodem a zaplavovat podlahu. Blesky teď křížovaly oblohu skoro nepřetržitě a hřmění hromu přehlušovalo všechny ostatní zvuky.

Náhle se po poručíkově boku objevil Bradon. "Teď je ta pravá chvíle na útěk, pane, všichni budou zalezlí," zařval mu mladík do ucha.

Redhorse se mlčky podíval ke vchodu a Bradon se zamračil. "To si myslíte, že ty dva nedostaneme?" vykřikl pronikavě.

"Máte snad nějaký nápad?" zařval do rachotu bouře Redhorse.

"Někdo z nás by se musel dostat k zadní stěně a pokusit se udělat v ní díru," zakřičel důstojnický čekatel, ale velitel jen zamítavě zavrtěl hlavou. Redhorse už na to myslel a pečlivě prohmatával stěnu, o kterou se opíral. Mechy, kterými byla obložena, se už tisíce kořínků spojily do pevné souvislé zdi. Bylo vyloučeno prorazit ji, aniž by si toho strážci všimli.

"Něco přece musíme udělat!" zaječel zoufale Bradon.

Další blesk jasně ozářil mladíkův obličej a poručík ho viděl jasně jako na povedené momentce. Mladík byl vyčerpán a napjat do krajnosti. Vzápětí se jeho rysy opět ztratily v přítmí, obličej se proměnil v nezřetelnou bílou skvrnu. Další blesk a opět před Redhorseem vyvstal každý detail mladíkova obličejce. To střídání prudkého světla a tmy, to je ono.

Redhorse ještě několikrát ve světle blesku zahlédl, že mladíkovy rty se pohybují, ale slova neslyšel a ani nevnímál. Úplně se soustředil na to, co se odehrávalo v jeho nitru. Ještě před několika okamžiky uvažoval stejně jako mladík vedle něho: přemýšlel jen o útěku a byl ochoten riskovat život pokud by měl jen minimální šanci na úspěch. Najednou mu však tohle přání bylo vzdálené a cizí. Měl pocit, že mu spadly šupiny z očí, že celou situaci teď vidí úplně jasně a docela jinak. V jeho nitru se rozhostil klid.

Zároveň se cítil překvapivě starý. Měl dojem, že ho od Bradona dělí celá propast, ačkoliv ve skutečnosti nebyl o mnoho starší. Redhorse pochopil, že po léta sbíral zkušenosti, ale teprve teď je

skutečně dokáže zhodnotit a v klidu čekat na okamžik, kdy přijde čas jednat.

"Proč neodpovídáte, pane?" konečně k němu dolehla Bradonova slova. Znovu se podíval na tak zoufale mladý obličej a věděl, že Bradonovi rozumí. Bylo to však stejné porozumění jaké musel cítit Perry Rhodan vůči němu samotnému - Donu Redhorsovi, porozumění člověka o mnoho staršího a moudřejšího, který shovívavě přihlíží k výstřelkům mládí. Poručík se rychle odvrátil, protože měl obavu, že by Bradon mohl vyčíst jeho myšlenky z jeho pohledu. Z vlastní zkušenosti věděl jak trpké bývá takové poznání pro mladého člověka - kdysi se podepsalo i na jeho vztahu k Rhodanovi.

"Musíme čekat!" zakřičel na mladého kosmonauta. Bylo však zjevné, že tato odpověď mladíka neuspokojila a že uvažuje o tom, jak by se dalo přece jen něco podniknout i proti vůli velitele.

Poručík se jen pousmál. Dobře věděl, že starší a zkušenější často zapomínají, jakými byli sami a mladé lidi podceňují nebo se jim naopak podbízejí. Čejen však pevně věřil, že on se ani jedné z těchto chyb nedopustí.

Redhorse se posunul blíž k východu a sprška deště ho zasáhla do obličeje. Jeden ze strážců na něj okamžitě zamířil. Poručík se rychle vrátil na své původní místo. Stále však zůstal klidný a vyrovnaný. I nadále uvažoval o možnostech útěku, nyní však přistupoval k problému jako k obtížnému matematickému hlavolamu. Právě tak asi uvažovali staří náčelníci Čejena, napadlo ho, stejně rozvážné a bez emocí.

Celá podlaha chatrče už byla nasáklá vodou, zdálo se, že střed bouře musí být přímo nad vesnicí.

Vzápětí však bouře skončila - stejně náhle jako začala. Hřmění utichlo a obloha byla jako vymetená, nikde ani mráčku.

Zajatci však nadále mlčeli. Strážé u vchodu se vystřídali a jeden z nových strážců hodil zajatcům vak s jedlými houbami. Redhorse rozdělil skrovný příděl mezi posádku SJ-4C. Sotva dojedli do chýše vstoupil Loor Tan.

Náčelník Gleamanů nesl karabinu s jistotou zkušeného střelce. Redhorse se na něj mlčky díval a čekal, co udělá Loor Tan. Náčelník

byl opatrný a chvíli stál ve vchodu a jen se rozhlížel, teprve potom vstoupil.

"Freite!" zvolal jasným hláskem, který Redhorsovi připomínal dětský. "Freite terawei!"

Poručík pokrčil rameny na znamení, že nerozumí. Gleaman pochopil a začal svá slova vysvětlovat posunky -ukázal širokým gestem na střechu a stěny a potom naznačil, že odchází.

"Myslím, že chce říci, že liják poškodil zdi a obává se, že se pokusíme uprchnout," přeložil poručík jeho posunky do lidské řeči.

Loor Tan spojil oba ukazováčky do pravého úhlu a potom napřáhl ruku směrem k Redhorsovi, jakoby od něj chtěl něco vzít.

"Chce papír, pokud mu rozumím," tlumočil dál Redhorse. "Asi chce něco nakreslit. Bohužel u sebe žádný papír nemáme."

Redhorse pomalu roztáhl ruce a zvedl je Loor Tanovi vstříc na znamení, že papír nemá. Náčelník mlčky přikývl, vytáhl nějaký zašpičatělý klacíček, který měl za opaskem, a začal něco rýt do podlahy. Za chvíli už šlo poznat primitivní nákres chýše s pěti panáčky v pravém rohu. Potom Loor Tan ukázal na pozemskou posádku.

"Rozumím," řekl Redhorse a přikývl.

Náčelník spokojeně zabručel, podíval se na kresbu, potom na Pozemšťany, na jednoho po druhém, potom na panáčky, které nakreslil, a smazal je.

"Zatraceně, vždyť nám dává jasně najevo, že musíme zemřít, pane," zvolal Doutreval. Redhorse však doufal, že se mýlí a posunky si vyžádal od náčelníka jeho primitivní psací náčiní. Loor Tan mu ho podal.

"Pojďte sem, Charde," zavolal poručík na Bradona. "Chci, aby vaše kresba náčelníka ohromila."

"Co mám malovat, rakev?" zeptal se jízlivě Bradon.

"Space jet a vesnici Gleamanů," klidně odpověděl Redhorse.

Bradonova kresba byla jednoduchá, ale perfektní. Gleaman musel na první pohled poznat, o co jde. Redhorse ukázal na sebe, potom na své průvodce, a nakonec na zobrazení space jetu.

Loor Tan rychle potřásl hlavou a zasyčel: "Freite! Neheite dareita!"

Redhorse zahrozil náčelníkovi pěstí a poté šlápl na kresbu a botou smazal vesnici Gleamanů.

Loor Tanova reakce byla spontánní a nečekaná; rozchechtal se.

"Velký dojem naše představení neudělalo," konstatoval suše Surfát.

"Je chytřejší než jsem si myslel," usoudil Redhorse. "Dobře si uvědomu je, že má všechny trumfy v ruce a nás se nemusí bát."

"Obávám se, že on nemá tak vysoké mínění o naší inteligenci," podotkl Gilliam.

Potom přišlo to, s čím Redhorse od počátku počítal a přesto nedokázal reagovat dostatečně rychle. Chard Bradon se na Loor Tana vrhl. Až k němu se však nedostal, protože zapomněl na zdejší gravitaci, která zpomalovala jeho pohyby. Loor Tan reagoval okamžitě a byl mnohem rychlejší. Udělal krok zpátky a zasadil Bradonovi tvrdý úder hlavní karabiny do krku. Mladý kosmonaut upadl a zůstal nehybně ležet. Byl v bezvědomí.

"Desátníku, zůstaňte stát!" rozkázal Redhorse, když zahlédl koutkem oka jak se Surfát příkrčil, aby vyrazil.

Loor Tan s úsměvem ukázal oběma strážcům na Bradonovo tělo a řekl něco, co je rozesmálo. Doutreval chtěl Bradona ošetřit, ale Gleaman ho odstrčil.

"Jestli je mladý mrtvý, tak tomu chlapovi zakroutím krkem," řekl bezbarvě Surfát.

Uplynula minuta nebo dvě a nic se nedělo. Nikdo nemluvil, nikdo se nehýbal. Potom do chýše vstoupil další domorodec s nádobou s vodou. Náčelník mu ukázal na Bradona a muž vylil vodu mladíkovi na hlavu. Všichni se napjatě dívali na nehybné tělo.

Za okamžik se Bradon pohnul. Loor Tan se ušklíbl a ušetřil ležícímu kosmonautovi kopanec. Bradon zvedl hlavu a začal se sbírat z podlahy, ale trvalo dalších pár minut než se postavil a to ještě se musel opřít o zeď.

"Ten mizera," konečně ze sebe vyrazil Bradon.

"Vy jste ho napadl," připomněl mu klidně poručík. "Byla to hloupost a měl byste být rád, že jste ještě naživu. Mohl vás zabít."

"Máte ale odvahu, chlapče," řekl uzněle Surfát.

"Getahei!" ostře přerušil výměnu názorů mezi Pozemšťany Loor Tan. Potom hlavní karabiny ukázal k východu z chýše a kývl na zajatce.

"Musíme jít," konstatoval poručík. "Můžete chodit, Charde?"

"Ano, už jsem docela v pořádku," ujistil ho důstojnický čekatel.

Vyrazili. Vpředu šel Loor Tan, posádka SJ-4C za ním a průvod uzavírali oba strážci s karabinami.

"Doufám, že nás nevedou na popraviště," poznamenal Gilliam.

Tři Gleamané se svými zajatci prošli vesnicí a vešli do lesa. Pochod trval tři hodiny a zcela vyčerpal Pozemšťany, zápasící s více než dvojnásobnou váhou svých těl a stále pobízené svými strážci k většímu spěchu. Domorodci zřejmě chtěli dorazit k cíli před setměním. Zastavili na okraji rozsáhlé bažiny u připraveného voru.

Loor Tan bez obav vykročil rovnou do močálu, jeho krinolína se rozprostřela a tak se neponořil hlouběji než ke kyčlím. Náčelník odložil karabinu na kraj voru a postrčil ho až těsně ke břehu.

"Ted' nás patrně čeká plavba," usoudil Doutreval.

"Nebo utopení v tom marastu," dodal škarohlíd Surfata.

"To by se nemuseli tak namáhat," namítl střizlivě Bradon.

Loor Tan vydal nějaké rozkazy a Redhorsovi se okamžitě zabořila do zad hlaveň karabiny jednoho ze strážců. Nezbyvalo mu než nastoupit na vor. Náčelník se také vysoukal na vor a čekal na Redhorse s karabinou připravenou ke střelbě. Poručík se unaveně usmál. Gleamané mysleli skutečně na všechno. Hlídali je na každém kroku.

Náčelník popohnal poručíka na prostředek voru a donutil ho usednout na mokré kmeny, teprve potom strážci zahnali na vor také Surfata a potom další, vždy po jednom. Trvalo skoro hodinu než všichni Pozemšťané a jejich strážci nastoupili.

Loor Tan stále mířil na zajatce, zatímco oba strážci se chopili bidel. Pluli pomalu a Loor Tan své muže stále pobízel, strážci se snažili, jako by jim šlo o život, ale v močálu bylo zřejmě nemožné dosáhnout větší rychlosti. Konečně se však dostali k tekoucí vodě a rychlost se okamžitě zvýšila. K Redhorsovu překvapení Loor Tan vystřídal jednoho ze strážců u bidla a strážce převzal jeho úlohu hlídače.

"Kam myslíte, že nás vezou, poručíku?" zeptal se Surfati. Redhorse už o tom také přemýšlel a jako nejpravděpodobnější cíl mu připadal les na druhé straně močálu. Nechápal však, proč je převážejí na voru, pěšky by tam museli být dřív. V tom případě musel být cíl někde uprostřed bažiny.

Tekoucí voda sice zrychlila pohyb, ale vlnky se začaly přelévat přes vor a za chvíli byli zajatci úplně promočení. Mister Jefferson, který se dosud choval zcela klidně, začal jevit známky strachu a bázlivě se tiskl k Surfatovi.

Redhorse zvažoval možnost, zda by nešlo srazit Gleamany do vody, ale Bradonova zkušenost byla varující, navíc byli teď kosmonauti vyčerpaní dlouhým pochodem.

"Odvážejí nás stále dál od space jetu, pane," upozornil Doutreval.

"Na nějaké míli teď opravdu nezáleží, Oliviere," odpověděl poručík.

Gilliam se posunul k Redhorsovi, ale hlídač okamžitě něco vykřikl. Zřejmě měl rozkaz, že se zajatci nesmějí ani hnout. Vskutku se nedalo nic dělat.

Potom Redhorse uviděl hlavu gravitačního tanečníka, která se vynořila pouhých pár metrů od voru. Zvíře se právě nažralo, protože spodní ret mělo silně vysunutý a odpočívalo klidně na hladině, jeho malá očka se však dívala pozorně. Loor Tan a jeho pomocník raději vytáhli bidla z vody a vor zpomalil.

Několik minut se nic nedělo. Gravitační tanečník zřejmě čekal, až rušitelé jeho siesty zase zmizí. Loor Tan přiložil karabinu k líci a ohrozil tak životy Pozemšťanů; bylo jasné, že se nebude ohlížet na jejich životy, když jeho vlastní je ohrožen. Také zvíře se však zřejmě rozhodlo déle nečekat. Zatáhlo spodní ret, dvakrát se otočilo kolem vlastní osy a začalo pomalu plavat k voru. Malá očka v černé hlavě teď zle svítila.

Poručík by dal nevím co za to, aby měl karabinu v ruce, ale zbraně měli Gleamané. A ti nic nepodnikali.

"Proč nestřílejí?" vyhrkl Bradon. "To čekají až převrhne vor?"

Zvíře však asi tři metry od voru zaváhalo a potom náhle zmizelo pod hladinou. Jen vír ukazoval místo, kde se zvíře ponořilo.

"Pretaíí!" zaječel Loor Tan a prudce vrazil bidlo do rozčeřené hladiny, jeho pomocník následoval jeho příkladu. Náhlý náraz vrhl vor kupředu, zároveň se však začal nebezpečně houpat. Náčelník i druhý muž s bidlem teď praco valí s největším vypětím sil. Vor se pohyboval rychle, ale kymácení neustávalo a posádka space jetu se musela pevně držet, aby nesklouzla do kalné vody. Strážce s karabinou znejistěl a těkal očima od zajatců k vodní hladině a zpět. Bylo na něm znát, že má strach. Loor Tan však zůstával klidný.

Rychleji než by se dalo čekat urazili asi třicet metrů a Redhorse si oddechl. Měl dojem, že nebezpečí pominulo, ale gravitační tanečník se objevil zase a těsně u voru. Následoval prudký náraz, zád' voru vyletěla z vody a Gleaman, který zajatce střežil, žbluňkl do močálu. Loor Tan a jeho pomocník se pevně drželi bidel.

Mohutné tělo gravitačního tanečníka nadzvedlo vor ještě výš, ale vzápětí vor prudce klesl na hladinu. Provazy, kterými byly klády svázány, se na několika místech roztrhly a klády se začaly vzdalovat od sebe. Jako zázrakem se však náčelníkovi a jeho pomocníkovi nic nestalo. Loor Tan už měl opět karabinu v ruce a pozoroval hladinu kolem voru.

"Jestli ta potvora zaútočí ještě jednou, je po nás," vyrazil ze sebe Bradon a Redhorse věděl, že má pravdu. Na útok proti domorodcům za těchto okolností nebylo ani pomyšlení, i když třetí Gleaman se už nevynořil.

Loor Tan se opatrně přesunul na před' voru a kývnul na Surfata.

"Co po mně chce?" zavrčel tělnatý desátník. Odpovědí se mu dostalo ještě než větu dořekl: náčelník velitelským gestem ukazoval na bidlo, které odložil. Bylo to jasné, měl nahradit jeho muže, který zahynul.

"Mám uposlechnout, poručíku?" zeptal se desátník.

"Bude to lepší," usoudil Redhorse. "Loor Tan je nervózní a mohl by si vybit vztek ze ztráty jednoho ze svých mužů na nás."

"Pěkné vyhlídky," zamumlal Surfata a po čtyřech se odplížil k bidlu.

"Musíme se pokusit opět pořádně svázat ten vor," nařídil poručík a začal posunky vysvětlovat svůj záměr Loor Tanovi. Náčelník

pochopil a souhlasil. Čtyři Pozemšťané se hned dali do práce, zatímco Surfata se chopil bidla.

Gravitační tanečník však zaútočil znovu, tentokrát přímo na prostředek voru. Redhorse vyletěl snad metr do vzduchu a při dopadu se silně uhodil. Přes klády se začala valit voda, domorodci i Pozemšťané křičeli. Redhorse na okamžik ztratil orientaci.

Zvíře chvíli neslo vor na zádech a poručík se zase zorientoval a mohl zhodnotit situaci. Surfata ležel na kládě, která se oddělila od voru. Bylo jen otázkou času, kdy se stane obětí netvora nebo močálu. Při dalším nárazu ho Redhorse ztratil z očí. K poručíkovi se tiskl vyděšený Mister Jefferson a kňučel. Také B radon a Loor Tan nebyli daleko, ostatní zatím neviděli.

Gravitační tanečník zatroubil a opět zmizel pod hladinou. Redhorse se cítil zcela vyčerpaný a obával se, že co nevidět ztratí vědomí. Přesto se nadzvedl a zjistil, že druhý útok netvora se obešel beze ztrát na životech, vor však byl skoro zničen a další útok by opravdu těžko někdo přežil.

Loor Tan něco křičel a šermoval před sebou zabláčenou karabinou. Snad se obával, že Pozemšťané na něho zaútočí. Redhorse by ho mohl uklidnit. Nikdo z jeho mužů k tomu už neměl dost sil. Doutřeval a Gilliam, kteří byli s druhým domorodcem na druhé části voru, byli na tom stejně.

Loor Tan křičel stále nějaké rozkazy na svého podřízeného a nešlo pochopit, zda jde o opětné spojení obou částí voru, nebo či dělá poslední pořízení pro případ, že by zahynul. Redhorse zhluboka dýchal a snažil se zmobilizovat zbytek sil. Když se mu to podařilo, zakřičel na Surfata: "Jste raněn, Brazosi?"

"Ne, pane," volal zpátky desátník. "Ale nemohu se hnout z místa."

"Domorodci chtějí dat vor zase dohromady," povzbuzoval ho poručík. "Určitě najdou způsob jak sem dostat i vás."

"Pokud mě do té doby nedostane ta obluda," zakřičel škarohlíd Surfata.

Další náraz donutil poručíka, aby se otočil. Nebyl to však další útok, jen Loor Tanovu pomocníkovi se podařilo opět spojit dvě části voru. Náčelník sám už měl připraveny navázané provazy, kterými

oba Gleamané vor opět jakž takž svázali. Potom se Loor Tan opravdu začal věnovat Surfátovi. Popadl dlouhé bidlo a napřáhl ho směrem k desátníkovi.

"Chytněte se ho a držte se pevně," zavolal poručík.

"Ta nemehla mě určitě shodí do vody," vrčel Surfát, ale bidla se chytil. Poručík chtěl Loor Tanovi pomoci, ale sotva se hnul směrem k němu, druhý Gleaman na něj okamžitě zamířil.

Náčelník však dokázal tělnatého desátníka přitáhnout sám a pomohl mu na vor, ačkoliv Surfát byl natolik vysílený, že ke své záchraně nemohl příliš přispět. Celá operace za těchto podmínek pochopitelně trvala dlouho, cíle však bylo dosaženo. Desátník ležel na voru, domorodci odstrčili kládu, na níž se zachytil, a vor se opět dal do pohybu.

Dalších sto metrů urazili poměrně rychle a bez příhod. Loor Tan se také opět chopil bidla, ale neustále dbal na to, aby Pozemšťané byli od něho vzdáleni aspoň tři metry. Bylo to snadné, protože se nikdo z posádky SJ-4C ani nehnul. Všichni byli rádi, že si mohou l odpočinout a nabírat síly. Redhorse doufal, že jim odpočinek pomůže i trochu se přizpůsobit nezvyklé gravitaci.

Loor Tan ukázal bidlem na nějaké místo před nimi a poručík se nadzvedl, aby viděl, o co se jedná. Byl to ostrov, ale byl příliš pravidelný, než aby se dalo předpokládat, že je to přirozený útvar. Také na něm nic nerostlo. Zvedal se z vody sotva víc než třicet centimetrů.

"Plovoucí plošina a patrně kovová," užasl Surfát. Když přirazili, oba Gleamané na ni přeskočili a plošina se ani nezhoupla.

"Mně nepřipadá, že by plavala, je to ostrov, Surfátův kýžený atol," namítl Doutreval.

"Hrozně vtipné," zabručel desátník.

Ať už to bylo cokoliv, rozhodně to neodpovídalo civilizaci Gleamanů, stejně jako jejich letouny. Redhorse si byl jist, že je čekají další překvapení. Nejistě také vstoupil na plošinu. Byla skutečně kovová a pod nohama zněla dutě. Poručík tušil, že pod nimi je velký volný prostor.

Domorodci trpělivě počkali, až všichni zajatci i Mister Jefferson vstoupí na plošinu, jejíž velikost Redhorse odhadoval na sto

čtverečných metrů. Měla tvar čtverce a uprostřed byl jakýsi hrbol. Loor Tan k němu přistoupil, cosi stiskl a před očima udivených Pozemšťanů z povrchu plošiny vyjel asi metr vysoký předmět a okamžitě zmizel ve vzniklém otvoru. Redhorse se naklonil nad otvorem a spatřil osvětlenou šachtu, jejíž konec nebylo možné dohlédnout.

5.

Loor Tan něco řekl svému druhovi a ten vlezl do šachty, ještě okamžik se držel okraje a potom se pustil.

"Antigravitační šachta!" vykřikl Doutreval. "Ti Gleamané snad mají pod zemí nějaké superměsto, pane."

Redhorse by se rád podíval, jak hluboko domorodec sestoupil, ale Loor Tan ho od šachty odehnal namířenou zbraní. Za několik okamžiků však hlavní pokynul Bradonovi, aby jeho druha následoval.

"Mám? Co myslíte, pane?" zeptal se nervózně Bradon.

"Mám dojem, že nám nic jiného nezbývá," konstatoval Redhorse.

Bradon se zakřenil a zmizel v otvoru. Jestli samozřejmost, s jakou to udělal, Loor Tana překvapila, nedal to najevo. Jeden po druhém pak na náčelníkův rozkaz Bradona následovali. Jen tělnatý Surfát měl trochu potíže. Šachta nebyla, přizpůsobena jeho rozměrům a navíc se musel starat o Jeffersona, který mu seděl na rameni. Nakonec na plošině zůstali jen Loor Tan a Redhorse.

"Pertai, Don!" řekl se zřejmou úlevou náčelník Gleamanů.

"Škoda, že tu nemáme telepata, hrozně rád bych věděl, co si vlastně myslíš, příteli," řekl na to velitel space jetu.

"Pertai!" rozčílil se Loor Tan a opět na Čejena zamířil. Redhorse pokrčil rameny; Loor Tan byl zřejmě přesvědčen, že na Pozemšťany platí jen pohružka zbraní, poručík ale doufal, že časem pochopí, že vyjednávání je lepší.

Šachta měla kovové stěny pravidelně přerušované zdroji světla, které poručík nestačil rozeznat. Náhlé vysazení tíže mu způsobilo tlučení srdce, hučení v uších a bránilo mu pozorovat jasně své okolí.

Redhorse se podíval nahoru a viděl, že Loor Tan se naklání nad šachtou a pozoruje ho. Stále při tom na něj mířil. Potom se podíval dolů, ale vtom ucítil pod nohama opět pevnou půdu.

Před ním byl otevřený vchod do osvětlené chodby s bílými stěnami a matně světlé podlahou. Než se rozhodl do ní vkročit, přistál vedle něj Loor Tan a zbraní ho pobízel do chodby.

Sotva do chodby vstoupil, opět pocítil planetární tíži, ke svému překvapení však zjistil, že je asi stejná jako na Zemi. Gravitační poměry na Gleamu mu byly stále větší záhadou. Dalším příjemným překvapením bylo, že blízko vchodu se setkal s ostatními členy posádky, které tu hlídal Loor Tanův pomocník. Redhorse teď mohl věnovat víc pozornosti prostředí, v němž byli.

Asi deset metrů široká chodba ústila do zdi, ale Redhorse nepochyboval, že jsou v ní ukryty nějaké dveře. Lidské hlasy tu vyvolávaly ozvěnu, která svědčila o tom, že kolem jsou další volné prostory. Redhorse měl dojem, že odněkud k němu doléhá nějaké hučení, které poručík přisoudil energetické centrále. Energie, potřebná k provozu podzemního města, mohla těžko přicházet z močálů na povrchu.

Oba Gleamané se zde pohybovali s jistotou, která svědčila o tom, že zde byli již mnohokrát, přesto poručík byl stále více přesvědčen, že nejsou tvůrci toho, co kolem sebe vidí. Napadlo ho, že domorodci jen náhodou objevili vstup do podzemního města a právě zde našli letouny, které používali. Nezdálo se mu to však pravděpodobné, protože by Gleamané těžko zvládli ovládání všech technických systémů, které tu našli. Vztah mezi tvůrci těchto podzemních prostor a domorodci na povrchu musel být jiný a komplikovanější.

Loor Tan hnal Pozemšťany přímo proti zdi. Mister Jefferson začal kňučet, ale Pozemšťané se cítili mnohem lépe v podmínkách pro ně přirozené gravitace.

"Myslíte si, že jsme u vysílačky, pane?" zeptal se Doutreval.

"Tím si nejsem jist," odpověděl Redhorse. "Hypervysílač, kdyby byl tady, bychom měli zaměřit. Rozhodně tu však je energetická centrála, která vytváří reflektorové pole atmosféry Gleamu a myslím si, že tvůrci tohoto města také experimentují či experimentovali se změnami gravitačního pole."

Na zdi před nimi bylo šest černých trojúhelníků velikosti dlaně. Loor Tan položil ruku na dva hořejší a o krok ustoupil. Vzápětí se část zdi odsunula. Místnost, kterou Pozemšťané spatřili, byla jasně osvětlená a skoro přeplněná podivně vyhlížejícími stroji. Jen úzký průchod vedl mezi nimi k vyvýšenině uprostřed místnosti, která připomínala pódium.

Redhorse okamžitě postřehl, že většina strojů není v provozu. Nedokázal však odhadnout, zda jsou zničeny nebo jen dočasně mimo provoz. Na protější straně místnosti poručík postřehl několik vyústění chodeb, které vedly někam dál do podzemí.

"Proklatě, tyhle stroje určitě nejsou určené jen k vytváření reflektorového pole," stísněně pronesl Surfát po poručíkově boku.

Zároveň Loor Tan uzavřel průchod zdí za nimi. Chodbička mezi stroji je dovedla do malé místnosti, jejíž zdi byly tvořeny trojúhelníkovými obrazovkami, které však byly tmavé. Vprostřed místnosti stál šestiúhelníkový stůl z kovoplastů. Z okraje stolu vyčnívaly páčky ovládání.

Loor Tan směřoval zajatce ke stolu, sám však s druhým Gleamanem zůstal u vchodu. Setkání s dalšími inteligentními bytostmi se nekonalo a bylo stále pravděpodobnější, že Gleamané jsou skutečně jedinými pány podzemního města.

Bradon a Gilliam se pustili do důkladné prohlídky stolu, aniž by se však čehokoliv dotkli. Redhorse věnoval větší pozornost Gleamanům. Oba zřejmě s napětím pozorovali chování Pozemšťanů a poručíkovi najednou bylo jasné, proč je sem dovedli. Gleamané měli sice přístup do podzemní energetické centrály, s jednotlivými stroji však nedovedli zacházet. Loor Tan ale tušil, jakou moc má ten, kdo centrálu ovládá a doufal, že Pozemšťané, kteří přiletěli na tak složité kosmické lodi, si poradí i s centrálou. Přisoudil jim tedy úlohu obsluhy centrály v zájmu Gleamanů. Budou ovšem stále hlídání a později, když se domorodci naučí sami obsluhovat veškerá zařízení, budou odstraněni.

Loor Tan něco vykřikl, popadl svého podřízeného za ruku a vyvlékl ho z místnosti. Dveře se za nimi okamžitě zavřely.

"Čekají, že si poradíme s obsluhou tohoto zařízení a nechávají nám čas, abychom se s tím zařízením seznámili," vysvětlil poručík

chování Gleamanů. "Ale brzy se vrátí a budou čekat, že se v tom už trochu vyznáme."

"Vy tedy nevěříte, že to zařízení vybudovali Gleamané?" zeptal se Bradon.

"Jen se podívejte na ten stůl a křesla," upozornil Redhorse. "Je přece jasné, že jsou uzpůsobena jiným bytostem než jsou Gleamané. mě spíš zajímá, kam zmizeli tvůrci tohoto zařízení. Jsou to snad ti, jejichž lodě jsme viděli po zemětřesení?"

"Ale proč by toto zařízení opouštěli?" zeptal se Doutreval. "A jak sem Gleamané dokázali proniknout?"

"Napadá mě jediné vysvětlení: neznámí tu žili spolu s Gleamany, kteří jim sloužili jako otroci. Potom se však neznámí z nějakých důvodů stáhli a všechno Gleamanům přenechali," usoudil Redhorse. "Pro nás je však podstatné to, že přístup k této centrále nám umožní pokročit v hledání hypervysílače i když přímo tady patrně není."

"Proč by nás ale zavírali v této místnosti, kdyby chtěli, abychom se v tom zařízení vyznali? Potřebovali bychom k němu přece mít přístup. je to nelogické," nadhodil Bradon. Redhorse však místo odpovědi šel ke dveřím a ty se před ním otevřely.

"Prosím," řekl poručík s gestem hostitele, který zve návštěvu do domu. "Jsem si jist, že tady dole se můžeme pohybovat zcela volně. Nepustí nás však k antigravitační šachtě, tam Loor Tan určitě postaví hlídku."

"Jenže nám Gleamané věnovali poklad, aniž to tuší," prohlásil Surfat.

"Určitě tu najdeme něco, co se dá použít jako zbraň."

"Nejdříve si ale odpočineme," rozhodl Redhorse.

Když se po několika hodinách probudili, cítili se mnohem lépe.

"Doufám, že domorodci nezapomněli, že potřebujeme také jíst, nikdy jsem nedokázal pracovat s prázdným žaludkem," bručel Surfat.

Redhorse a Gilliam to zřejmě dokázali, protože už zkoumali obrazovky. "Jsem si jist, že jsme v řídicím centru, odsud se celé zařízení dá ovládat," řekl Redhorse.

"Počet obrazovek napovídá, že je tu zároveň stanoviště, z něhož tvůrci mohli pozorovat, co se kdekoliv na Gleamu děje," dodal Gilliam.

"Možná, že nikoliv pouze na Gleamu, ale v celé soustavě," nadhodil Redhorse. "Musíme zjistit, jak se zapínají"

Protože poručík nechtěl riskovat mačkání páček na stole naslepo, pokusili se nejdříve zjistit, které ovládají obrazovky. Páček však bylo dvakrát více než obrazovek, bylo tedy jasné, že ovládají i další zařízení. Potom Bradon objevil relé, spojená s částí páček. Od nich pod stolem vedl kabel ke středu stolu. Redhorse vlezl pod stůl a za chvíli oznámil: "Kabel vede centrální nohou stolu do podlahy a tudy zřejmě někam mimo tuto místnost."

To umožnilo vyloučit část páček jako pravděpodobně nepropojených s obrazovkami. Byla to však pouze teoretická úvaha a bylo třeba ji ověřit.

Redhorse stlačil jednu z páček nespojených s relé pod stolem. Chvilí se nic nedělo, potom se však jedna z obrazovek rozsvítila a v příštím okamžiku se objevil i obraz. Viděli plošinu v močále, ze které sestoupili do podzemí.

"Není to nádherné?" zaradoval se Doutreval. "Budeme předem vědět, kdy se nás Gleamané chystají navštívit."

Redhorse takový úspěch ani nečekal, nyní však začal doufat, že celé zařízení je v podstatě neporušené a tento úspěch nezůstane jediným. Další tři páčky stiskl rychle za sebou a tři obrazovky se rozsvítily. Na jedné viděli chodbu k antigravitační šachtě, na dalších různé části strojovny, kterou přišli. Teprve další obrazovka přinesla skutečné překvapení. Objevil se na ní pohled na Gleam z kosmu. Planeta tu vypadala jako fosforeskující elipsa.

"Kamera musí snímat planetu z velké vzdálenosti," konstatoval Gilliam. Brzy poznali, že kamera planetu obíhá. Ale ani teď nebyl překvapením konec.

"Měsíc!" vykřikl Surfat, který si první všiml, že do obrazu vstupuje další kosmické těleso. Desátník měl pravdu a Redhorse se pokusil odhadnout velikost měsíce a jeho vzdálenost od planety. Srovnáním s Gleamem poručík dospěl k přesvědčení, že měsíc má asi tři tisíce kilometrů v průměru, ale vzdálenost od Gleamu odhadnout nedokázal.

Najednou Gleam začal mizet ze záběru kosmické kamery. Redhorse pochopil, že kamera nesleduje planetu, ale měsíc. To nutilo

k zamyšlení, proč je tak důležitý. Je snad hypervysílač umístěn právě tam?

Bradon vyslovil poručíkovu myšlenku nahlas a hned tu hypotézu také zdůvodnil: v tom mohlo být vysvětlení, proč přestali zachytávat impulsy sotva vstoupili do atmosféry Gleamu. Gleam měl být pouhou návnadou pro případné zvědavce. I zde byli tajemní Mistři ostrovů vynalézaví.

Redhorse si uvědomil ještě další skutečnost. Měsíc byl zřejmě nějakými technickými prostředky chráněn před objevením z kosmu a pouze náhoda, to, že je Gleamané zavedli do této podzemní centrály, jim umožnilo měsíc objevit.

"Mladý má pravdu," pochválil Bradona Surfata. "My blázni tady riskujeme život, zatímco hypervysílačka si klidně krouží nad našimi hlavami."

"Ještě to není jisté," tlumil jeho nadšení poručík. "Pokusíme se dovědět něco o tom měsíci od Loor Tana, třeba nám to něco napoví."

"Za tenhle objev si zasloužíme metál," hrdě prohlásil Surfata.

"Prsa máš dost široká na celou sbírku řádů, ale zatím tam vidím jen kovové knoflíky," posmíval se nevďěčník Bradon.

"Než budeme mluvit o řádech, měli bychom popřemýšlet, jak se odsud dostaneme," přerušil toto přátelské pošťuchování Doutreval.

"Právě přemýšlím k čemu tu jsou všechny ty stroje," oznámil Redhorse. "Na udržování reflektorového pole je jich rozhodně příliš mnoho."

"Co konkrétně máte na mysli, pane?" byl zvědav Bradon.

"Gravitační pole," rozvedl svou myšlenku poručík. "Už při obletu jsme si všimli, že gravitační pole Gleamu je hodně podivné."

"Pochybujete o správnosti našich měření?" zeptal se Doutreval.

"Ani v nejmenším," uklidnil ho Redhorse. "Nepřemýšleli jsme však o nich. U planety eliptického tvaru musí být gravitace nejvyšší na pólech, tady je však na rovníku, a to velmi podstatně."

Poručík se odmlčel a čekal, zda někdo přijde na to, kam míří. Nikdo se však neozval a Redhorse pokračoval: "Tady dole je gravitace řádově 1 g. Navíc je tu antigravitační šachta, takže víme, že tu jsou zařízení, ovlivňující planetární tíži. Pokud však budovatelé

tohoto komplexu jsou schopni upravovat gravitaci tady, proč by to nedokázali na celé planetě?"

Indián učinil dramatickou odmlku a teatrálním gestem ukázal na páčky, které neměly spojení s obrazovkami. "Pokud se nemýlím, těmito páčkami se reguluje gravitační pole planety Gleam."

"Skutečně?" zajásal Surfát. "To bychom ho mohli zeslabit tak, že bych se mohl vznášet nad močály jako vodní víla."

"Nikdy jsem neslyšel o tlustých vílách," usadil ho radista, Bradon se zasmál.

Redhorse s uspokojením konstatoval, že jeho posádka rozhodně neztratila smysl pro humor. Zřejmě už nikdo nepochyboval, že se jim podaří odsud dostat. Poručík ovšem věděl, že takový optimismus je předčasný. Jejich dosavadní objevy ještě neřešily otázku, jak se zbavit Gleamanů, kteří je určitě nehodlali propustit na svobodu. Proto počínající diskusi o vzhledu vil ukončil.

"Teď pozor!" zvolal. "Zmáčknu další páčku a je třeba počítat s možným nepříjemným překvapením."

Překvapení se však nekonalo. Na obrazovce se objevily nějaké močály, poněkud jiné než znali. Proč byly důležité nešlo poznat. Potom přišly na řadu další stroje v nějaké jiné místnosti.

"Zdá se, že na obrazovkách se objevují stroje, které jsou v provozu," všiml si poručík. "Jen bych rád věděl, jak se jejich provoz odsud reguluje."

"Třeba všechno řídí automatika," napadlo Gilliama..

"Možné to je," připustil Redhorse. "Potom bychom ovšem museli předpokládat, že jde o jednoúčelové zařízení pro nějaký konkrétní úkol."

Poručíkovi bylo jasné, že nemají čas ani prostředky, aby důkladně prozkoumali celé zařízení. Při troše štěstí mohli pochopit funkci některých strojů, ale nic víc. Bylo tudíž pochybné, že dokáží to zařízení využít pro vlastní cíle. Litoval, že v jeho týmu nejsou vědci, ale to se už nedalo změnit. Bylo třeba definovat nejnaléhavější úkoly. Třeba by změna gravitačního pole mohla vyřadit Gleamany jako protivníky, protože se až příliš dobře přizpůsobili stávající situaci.

"Vypadá to, že budeme mít milou návštěvu," přerušilo poručíkovy úvahy Doutrevalovo zvolání. Na jedné z obrazovek bylo vidět Loor Tana v doprovodu čtyř domorodců jak se chystají sestoupit antigravitační šachtou. Důležité bylo, že pouze Loor Tan měl karabinu.

Redhorse byl zvědav, zda se na povrchu nějak projeví jejich pokusy, nebo se Loor Tan chtěl pouze přesvědčit, jak postupuje práce.

"Postavte se k páčkám, se kterými jsme ještě nehýbali a jakmile Gleamane vstoupí, všechny najednou je stiskněte," překvapivě rozkázal velitel a po krátké odmlce ještě připojil několik slov. "Doufám, že v tom okamžiku všichni nevyletíme do povětří."

"Co si od toho slibujete, pane?" chtěl vědět Bradon.

To poručík sám nevěděl. "Uvidíme. Třeba se stane něco, co změní mocenské poměry na této planetě," řekl váhavě.

Kosmonauti se rozestavili kolem stolu. Redhorse sledoval obrazovku, která zabírala chodbu od antigravitační šachty. Za okamžik uviděl Loor Tana v čele jeho mužů. Nepospíchali. Potom zmizeli z obrazovky.

"Vstoupí každým okamžikem," klidně oznámil poručík. Byl si však vědom, že v příštích vteřinách se asi rozhodne o jejich osudu a tím možná i o skoku Pozemšťanů do Andromedy. Najednou měl dojem, že se mu nedostává vzduchu. Obrovská odpovědnost na něj dolehla jako téměř hmatatelné břímě. Jen s nesmírným úsilím se ovládl a otočil se ke dveřím.

Dveře se otevřely pomalu a nehlučně. ve dveřích stál Loor Tan s karabinou připravenou ke střelbě. Na tváři mu pohrával arogantní úsměv.

"Ted'!" řekl bezbarvě Redhorse. Deset rukou současně pohnulo deseti páčkami. Loor Tan znejistěl a o krok ustoupil, jeho zbraň teď mířila na Redhorse. Redhorse se klidně otočil směrem k obrazovkám.

Čekal, že se něco stane, ale tohle!

Měl pocit, že mu půda ujíždí pod nohama a zoufale sevřel páčky, které ještě držel. Viděl jak se ostatní chytají okraje stolu, jen Surfát to nestihl a teď se volně vznášel v prostoru.

Gleamané se neměli čeho chytit. Vznášeli se teď u stropu, mávali rukama a jejich krinolíny vlály. Vypadalo to jako groteskní scéna z baletu. Loor Tan pustil svou zbraň a ta se teď vznášela nad hlavami Pozemšťanů. Domorodci ječeli strachem, ale náčelník se snažil překřičet je svými rozkazy.

"Potřebujeme tu zbraň!" zařval také Redhorse. Už se chystal pokusit se ulovit ji sám, ale Bradon ho předešel. Odrasil se od podlahy a vzlétl. Poručík se lekl, že narazí hlavou do stropu, ale trénink kosmonautů se vyplatil. Na rozdíl od Gleamanů, Bradon bezpečně ovládal své tělo i ve stavu beztlíže. Než dosáhl stropu změnil směr a zamířil ke karabině. Zdálo se, že vše je rozhodnuto.

Loor Tan se však nemínil vzdát. Odrasil se nohama od boční stěny a překřížil Bradonovi cestu. "Charde!" varoval ho Surfata, ale pozdě.

Bradon se otočil, ale mohutnější Loor Tan do něj právě v tom okamžiku narazil. Náraz vrhl oba protivníky k protější stěně, ale to už vzlétl i Redhorse.

Také v nové situaci se Bradonův výcvik uplatnil. Loor Tan kopal do vzduchu, ale jeho pohyby byly neefektivní. Čtyři jeho průvodci se mu snažili přispěchat na pomoc, ale jen se zcela nekontrolovatelně zmítali. Při tom se však mohli zmocnit karabiny. Proto poručík zamířil nejdříve k ní. Náhle se mu do cesty postavila Surfata postava, která se vznášela jako nafouknutý balon.

"Zmiz, k čertu!" zařval Redhorse. Desátník však ztratil orientaci, nesmyslně se otočil kolem vlastní osy a bokem narazil do Indiána. Oba se rozletěli do stran, Surfata narazil do zdi a zaúpěl, ale také Redhorse na chvíli ztratil orientaci. Bradon a Loor Tan bojovali stále u zdi, ostatní Gleamané se vrhli na Surfata. Jeho ruce a nohy jim zřejmě sloužily za záchytné body. ve vzduchu se objevily dvě další postavy: Doutreval a Gilliam, ale to už bylo to nejdůležitější vyřízeno. Redhorse se konečně zmocnil karabiny. Špatně na tom byl jen desátník Surfata, který ze sebe nemohl setřást čtyři útočníky, navíc do zápasu nešťastně zasáhl Mister Jefferson. Vyrázil zpod stolu, kde se zatím schovával, jako střela, ale místo toho, aby napadl útočníky, se zavěsil na Surfata. Slibný začátek nevedl ke zdárnému konci, ale tento zápas jako by nikoho nezajímal.

Gilliam i Doutreval přispěchali na pomoc Bradonovi, Redhorse se odrazil od stropu, přistál na podlaze a zachytil se stolu. Bylo na čase normalizovat gravitační poměry, otázkou zůstávalo, které z deseti páček je pro to třeba stisknout. Redhorse se raději nejdříve rozhlédl, než začal experimentovat.

Doutreval, Gilliam a Bradon právě přistáli vedle něho, Loor Tan však visel u stropu a vztekle se díval dolů na Pozemšťany. Byl to však bezmocný vztek. U jedné zdi byl nepřehledný chumel, kde čtyři Gleamané zápasili se Surfatem, vzduchem se míhaly pěsti, ale bylo jisté, že jejich dopady nepůsobí velkou škodu. Mister Jefferson to pochopil a klidně se uvelebil v kapse desátníkových kalhot.

"Co víte o bojích, těch plechových, desátníku?" zavolal na Surfata Bradon ještě než se poručík rozhodl, co podnikne. Desátník na to reagoval jen jakýmsi zachrochtáním, ale vzápětí se mu kupodivu podařilo sestoupit níž a muži u stolu poprvé uviděli jeho obličej, zrůzněný vztekem.

"Co je to za nesmysl!" zařval Surfata. "Přitáhněte mě!"

"Mám na mysli záchranné boje," vysvětloval vlídně Bradon. "ty plecháče, kterých se mohou zachytit ztroskotanci. je nelidské je sebrat někomu, kdo je potřebuje."

"Já nejsem žádná boje!" zavyl Surfata a prudkým trhnutím se konečně zbavil Gleamanů. Loor Tan patrně uznal, že Pozemšťané mají pro tuto chvíli převahu a začal vykřikovat nové rozkazy, ale jeho podřízení už zřejmě nemysleli na nic, než jak si udržet rovnováhu a začali se znovu chytat Surfata jako záchranné boje. Desátník se opět ocitl u stropu a začal klít. Začal u Gleamanů, ale nezapomněl ani na Bradona a skončil u služby v kosmickém loďstvu obecně.

"Neměli bychom mu skutečně pomoci?" nadhodil Doutreval.

"Tak už něco podnikněte, poručíku," zařval Surfata. "Vždyť ztrácím autoritu a to je zkáza armády!"

"Stáhněte ho dolů, Whipe," rozkázal Redhorse Gilliamovi. Hubený seržant se vznesl a odtrhl domorodce od desátníka jak přezrálé ovoce ze stromu. Gleamané se opět začali bezmocně zmítat, zatímco Gilliam na desátníkovu žádost vytáhl Jeffersona z jeho

potrhaných kalhot a snesl se s ním k podlaze. Teprve potom u stolu přistál i tělnatý desátník.

Gleamané bezmocně z výšky zírali na smějící se Pozemšťany. Loor Tanův obličej se proměnil v nehybnou masku, která měla patrně skrýt před cizinci i vlastními lidmi jeho vnitřní zmatek.

Zcela nečekaně Redhorse opět pocítil svou váhu a pět bouchnutí do podlahy ho přesvědčilo, že to není jen subjektivní pocit. Pět těžce zkoušených Gleamanů padlo na podlahu jen několik metrů od něho. Domorodci si už vůbec netroufali se pohnout.

Redhorse šel k Loor Tanovi a přitiskl mu hlaveň karabiny na záda. "Ted' už pravidla budeme určovat my, rozumíš," pronesl zřetelně. Potom dodal v jazyce Čejenů: "Zvítězili jsme, přátelé."

"To mi ještě scházelo," zaúpěl Surfat. "On na nás bude mluvit indiánsky!"

6.

Loor Tan se zvedl, ale ostatní zůstali ležet. Náčelník udělal krok k ostatním, ale Redhorse ho zarazil. "Stát! Byl jste náčelníkem už příliš dlouho!" zvolal velitelsky a Loor Tan pochopil. Pohled jeho skelně průzračných očí byl plný nenávisti, ale nehýbal se.

Poručík hodil karabinu Gilliamovi. "Podívejte se, jestli je v pořádku, já se zatím trochu pobavím s naším přítelem," řekl seržantovi.

Redhorse popadl náčelníka za paži, dotáhl ho k obrazovkám a ukázal na tu, na které byl vidět měsíc a gesty se snažil naznačit, že chce o něm něco vědět.

Loor Tan však jen vzdorovitě sklopil hlavu. Redhorse zesílil svůj stisk. Indián měl silné ruce a náčelníkova paže byla hubená. Začal se kroutit.

"Getai!" zasyčel Loor Tan. Pochopit bylo snadné a Redhorse trochu povolil svůj stisk a opět ukázal na měsíc na obrazovce. Náčelník byl už vstřícnější a přikývl. Věděl tedy o jeho existenci.

Poručík odvedl poraženého náčelníka zpět ke stolu, ukázal na různé stroje a potom opět na měsíc. Loor Tan zpozorněl a potom opět přikývl.

"Výborně, příteli," pochválil ho Redhorse. "Můžeme tedy předpokládat, že také na měsíci je obdobná stanice. Myslím, že nemá důvod nám lhát."

"Hypervysílač, který aktivuje Mobye," spokojeně konstatoval Doutreval. "Ted' víme, kde máme hledat."

"Nesmíme dělat ukvapené závěry," mírnil radistovo nadšení Redhorse. "Že jsou tam nějaké stroje ještě neznamená, že je to hypervysílač."

"Je to ale stopa, pane," mínil Surfát. "Ted' se potřebujeme co nejdříve dostat k space jetu."

Redhorse položil ruku Loor Tanovi na rameno. "Gleaman nás bude doprovázet. Tím budeme mít domorodce v hrsti, neodváží se proti nám nic podniknout. A Loor Tana přimějeme, aby nás dopravil zpátky," vysvětlil svůj plán poručík.

Bradon však šel ještě dál a navrhl, aby Loor Tana vzali s sebou i do space jetu. "Když se vrátíme k naší flotile, mohou ho vyslechnout mutanti. Také nám to trochu pomůže vysvětlit neplánované přistání na Gleamu," zdůvodňoval svůj návrh Bradon.

"Dobrá," souhlasil Redhorse. "Ted' uveďte všechny páčky do původní polohy a vyrazíme."

"Proč to máme dělat, pane?" zaprotestoval Surfát. "Vždyť se zase budeme stěžít moci hýbat."

"To vím, ale nesmíme zapomínat na ty černé lodě, které jsme viděli nad Gleamem," odpověděl Redhorse. "Posádky si mohou všimnout tak pronikavé změny v gravitačních poměrech. Chcete snad riskovat, že těch šestatřicet lodí po nás začne pátrat?"

Surfát musel uznat, že poručík má pravdu. Obrazovky zhasly a gravitační poměry se vrátily k původnímu stavu.

Redhorse se během té operace díval na Loor Tana. Byl sice náčelníkem primitivního kmene, ale jeho inteligence nebyla nižší než inteligence Pozemšťanů. Bylo by největší chybou ji podceňovat, protože poručík byl přesvědčen, že Gleaman se nesmíří s postavením, do kterého se dostal.

"Co uděláme s jeho průvodci?" zeptal se Doutreval.

"Necháme je zatím tady," rozhodl Redhorse. "U plošiny je vor na kterém odplujeme a Loor Tanův doprovod bude muset počkat, až se jejich soukmenovci pro ně vrátí. Tak nám nebudou nebezpeční."

Redhorse převzal od Gilliama karabinu, která byla úplně v pořádku. Poručíka však znepokojovala otázka, kde jsou zbývající tři karabiny, které stále ještě byly v držení Gleamanů. Rozhodl se, že donutí Loor Tana aby je vedl rovnou k letounům, aniž by se stavěli ve vesnici.

Místnost opustili nejdříve čtyři členové posádky, za nimi musel vykročit Loor Tan a průvod uzavíral Redhorse s karabinou v ruce. Čtyři zbývající Gleamané je chtěli následovat, ale poručík je namířenou karabinou donutil zůstat na místě.

"A ty si také nedělej iluze a rozmysli si, než něco uděláš. V případě nutnosti budu bez váhání střílet," řekl Loor Tanovi a pohrozil mu zbraní. Bylo to dost jasné i beze slov.

Náčelník Gleamanů se také o nic nepokusil dokud nedošli k antigravitační šachtě. Když posádka SJ-4C vystoupila na plošinu, Loor Tan se náhle vzepřel a nechtěl do šachty vstoupit. Redhorse byl nucen znovu pohrozit zbraní, aby uposlechl. Potíže však pokračovaly i nahore.

Když Redhorse vystoupil ze šachty, viděl, že Surfata a Gilliam domorodce pevně drží. "Chlap se pokusil dostat se na vor a uprchnout," hlásil Bradon. Museli mu svázat ruce než ho dovedli na vor a usadili uprostřed.

Vor byl menší než ten, kterým připluli, ale šest mužů unesl. Nezbyvalo než doufat, že cestou je zase nepřepadne nějaká obluda z bažin. Surfata a Gilliam se chopili bidel. Redhorse s karabinou v ruce střídavě pozoroval zamračeného náčelníka Gleamanů a vodní hladinu. Rozhodně nechtěl připustit, aby nějaké nebezpečné zvíře mohlo na vor zaútočit.

Surfata a Gilliam svůj úkol zvládali dobře, i když museli zápasit s dvojnásobnou tíží. Zřejmě jim představa, že se mohou brzy vrátit k space jetu, dodávala sílu. Přesto je v polovině cesty přes močál museli vystřídat Redhorse a Bradon. Doutreval převzal karabinu.

Pouhých deset metrů od břehu však vor uvízl v bahně. Loor Tan s neskrývanou škodolibostí pozoroval marné úsilí Pozemšťanů

pohnout uvízlým plavidlem. Redhorse začal bidlem zkoumat hloubku močálu. Byla nejméně půldruhého metru. Na toto primitivní měření se však nedalo spolehnout, navíc bylo pochybné, zda se vyčerpaní Pozemšťané při své zdejší váze vůbec dokáží pohybovat v hustém marastu.

"Sundejte náčelníkovi tu jeho krinolínu," rozkázal poručík Bradonovi a Gilliamovi. "Musíme se ke břehu přebrodit."

Provést rozkaz nebylo snadné, protože se Gleaman tvrdě bránil odebrání nejvýznamnější části svého oděvu. Museli ho převalit na břicho a i potom trvalo dlouho než spoutanému náčelníkovi krinolínu vzali.

"Půjdeme na břeh jeden po druhém, každý kdo půjde si vezme krinolínu a bidlo, potom oboje podá zpátky," poroučel poručík.

"Mně je ta krinolína malá tak o pět čísel," připomněl Surfát.

"Půjdete jako poslední a my vás pomocí bidel vytáhneme," uklidnil ho Redhorse a obrátil se k ostatním. "Nebezpečný úsek je sotva pár metrů dlouhý. Jakmile ucítíte pevnou půdu pod nohama, krinolínu svléknete a spolu s bidlem ji podáte na vor. Jasně?"

Bradon se přihlásil jako dobrovolník k prvnímu, nejnebezpečnějšímu přechodu na břeh. Oblékl si krinolínu a sestoupil do bahna. Už po dvou metrech zapadl tak, že se krinolína rozprostřela. Musel si pomáhat bidlem. Čejen z voru s obavami pozoroval, že mu včihledně ubývá sil. Bradon byl nejen nejmladší, ale i nejhubenější. Trvalo dlouho než překonal několik metrů bažiny a ucítil pod nohama opět pevnou půdu. Svlékl si krinolínu a umístil ji na konec bidla, které pak napřáhl k voru. Surfát přitáhl bidlo i s bezpečnostním oděvem.

"Jste na řadě, seržante," řekl poručík a Gilliam se vydal v Bradonových stopách. Bylo teprve poledne a měli tudíž dost času, i když přeprava na břeh pokračovala pomalu. Redhorse šel jako předposlední, zatímco Surfát s karabinou hlídal Loor Tana. Potom podal karabinu na bidle Redhorsovi a sám sestoupil do bažiny. Čtyři zbývající členové posádky se dvěma bidly měli co dělat, aby ho dostali pryč ze zrádného bahna. Jako poslední opustil vor Loor Tan, kterému byla konečně vrácena jeho krinolína.

"Dejte se zase do malování, Charde," řekl Bradonovi poručík, když byl také náčelník Gleamanů na břehu. "Namalujte pro našeho přítele ta jejich vznášedla, ale aby bylo jasné, že stojí na zemi."

Zatímco Bradon kreslil, Redhorse posunky přivolal Loor Tana. Loor Tan zřejmě kresbu pochopil a okamžitě se ji pokusil smazat.

"Musíme mu nahnat strach," konstatoval Doutreval.

"Jinak to zřejmě nepůjde," přisvědčil poručík a nečekaně strhl náčelníkovi jeho krinolínu a zbraní ho hnal k bažině.

"Dreite begeit!" zvolal zajatec, když zapadl po kolena. "Leite, Don!"

Poručík mu však přitlačil hlaveň na záda, i když se obával, že náčelník raději zvolí příšernou smrt. Loor Tan však přikývl a ukázal k lesu. Redhorse si oddechl a ustoupil, aby se zajatec mohl dostat zpátky na břeh. Bradon mu podal jeho krinolínu a sotva si ji oblékl, vyrazili na pochod.

Poručíka nejvíce znepokojovalo, že jeho lidem vůčihledně ubývá sil, sám na tom nebyl o mnoho lépe, kdežto Loor Tan ještě nebyl ani unaven. Stačilo, aby je vedl špatným směrem, a Pozemšťané by popadali vyčerpáním. Předejít tomu se dalo jen tím, že Loor Tanovi naženou pořádný strach a především tím, že na sobě nedají znát, že jsou na konci svých sil.

"Měli bychom si trochu odpočinout, poručíku," ozval se vtom Surfata.

"Vždyť jsme ještě na dohled od bažiny," obořil se na něj poručík. "A navíc nesmíme našemu příteli poskytnout moc času k přemýšlení."

Pokračovali tudíž v cestě. Loor Tan s Redhorseem po boku vpředu. Poručík nespouštěl zajatce z očí ani na okamžik. Každé jeho zaváhání mu bylo podezřelé, neměl však na vybranou pokud šli lesem. Sotva však dospěli k jeho okraji, vybral si Redhorse jiného průvodce.

"Dejte Mistra Jeffersona na zem, desátníku," vyzval Surfata, který nesl zvíře na rameni po celou cestu. "Předpokládám, že zvíře zná cestu k letounům."

Postupovali stále pomaleji a Redhorsův nepokoj vzrůstal. Přímo úměrně jejich únavě narůstalo i nebezpečí, že je Loor Tan nakonec

přelstí. Nařídít odpočinek se však neodvažoval z obavy, že Gleaman pozná, jak jsou na tom špatně. Surfata se už belhal na konci a celá skupina se roztahovala. Poručíka příšerně bolela hlava a měl pocit, že má za sebou celodenní zrychlený přesun, ačkoliv šli sotva hodinu. Gilliam a Doutreval si cestou natrhali jedlé houby, ale sotva je mohli pozřít, ačkoliv Redhorse z vlastní zkušenosti věděl, že všem se asi žaludek svírá hlady. Kupředu je hnala snad jen vidina, že se vrátí ke space jetu. Nikdo také nemluvil, jen poručík občas křikl na Loor Tana.

Náčelník Gleamanů šel klidně a neprojevoval žádné známky odporu, ale nikdo z Pozemšťanů nevěděl, zda jdou správnou cestou. Mister Jefferson teď běžel mezi Redhosem a Loor Taném, patrně se přesvědčil, že Surfata ho už nemůže nést, ale spoléhat na jeho instinkt Redhorse také nemohl.

Konečně se však dostali na širokou cestu, která vedla k vesnici. Redhorsovi muži se opřeli o stromy a poručík měl pocit, že karabina v jeho ruce váží metrů. Bylo třeba si odpočinout.

"Už jsem ani nedoufal, že se sem kdy dostaneme," přiznal Doutreval.

"Náčelník zřejmě čeká, že ho tady propustíme," uvažoval nahlas poručík. "Ale to se mýlí. Bez něj bychom asi těžko nastartovali jejich letouny."

Loor Tan se netajil svými pocity, když mu poručík ukázal, že má vyrazit opačným směrem než ležela vesnice. Vztekle zaječel a začal nepřítichně dupat.

"Pane!" zvolal vtom varovně Gilliam. Redhorse se otočil a spatřil velkou skupinu Gleamanů, která se k nim váhavě blížila. Zřejmě nevěděli, co mají podniknout. Poručík bez váhání skočil Loor Tanovi po bok a přitiskl mu hlavě mezi žebra. Cítil, že se náčelník celý třese vztekem nebo rozčilením.

"Postarej se, aby nedělali hlouposti," zasyčel poručík a předpokládal, že mu Loor Tan porozumí i bez posunků a malůvek.

"Jejich šestnáct, ale nemají zbraně," ohlásil Surfata.

Kdosi z vesničanů zavolal něco na náčelníka, ale nedostal odpověď. Poručíkovi bylo jasné, že Gleamané dlouho klidně nezůstanou. Bylo zapotřebí dostat se k letounům co nejdříve.

"Nevšímejte si jich, dokud nás nenapadnou," rozkázal Redhorse. "Musíme si pospíšet."

V duchu však žasl, že jsou ještě schopni vyrazit. Každý krok pro něj představoval muka a ostatní na tom určitě nebyli lépe. Gleamané je následovali ve vzdálenosti asi dvaceti metrů. Redhorse však pochyboval, že zůstanou tak opatrní, když poznají, že jim jejich bývalí zajatci chtějí uletět.

"Tohle nedopadne dobře, poručíku," řekl přesvědčeně Bradon.

"Máte snad lepší nápad?" odsekl vztekle poručík.

"Karabinou je můžeme zahnat a..." navrhl Bradon.

"...potom si z vesnice přivedou posily a budou mít tři karabiny, které jim dosud zůstaly," skočil mu do řeči Redhorse. Na to nebylo co namítnout. "Půjďme dál. Nejdůležitější je neztratit nervy."

"Otočte se, ale připravte se na to, že budete potřebovat opravdu pevné nervy," zlovětně zamumlal Gilliam poručíkovi do ucha.

Pronásledovatelé byli stále neklidnější a už nedodržovali odstup. Možná už pochopili, co Pozemšťané zamýšlejí. Redhorse však i za této situace odmítal na domorodce střilet, k tomu ho mohlo přimět jen bezprostřední ohrožení života jeho nebo jeho druhů. Mimo to si uvědomoval, že by stačil zastřelit jen několik Gleamanů než by ho ostatní odzbrojili.

"Jdeme, a vy se neopožd'ujte, Surfate," zavelel rázně. "Dokážete to?"

Desátník se zmohl na pouhé přikývnutí a trochu přidal do kroku, ale domorodci byli už pouhých deset metrů za ním. Situace byla kritická, protože bylo třeba nejen dojít k letounům, ale také vytáhnout je z lesa na startovací plochu. Z posledních sil poručík popohnal Loor Tana k letounům, které již byly na dohled. Odpovědí na to byl podrážděný křik domorodců.

Jeho muži Redhorse nečekaně předhonili a vrhli se do prvního letounu. Chtěl je zadržet, ale z jeho hrdla se vydral jen nesrozumitelný skřek. Nezbyvalo mu, než je následovat a hnát před sebou Loor Tana. Křik za ním se stupňoval do jakéhosi vytí. Kolena mu podklesávala a nevěděl, zda vůbec dokáže překonat posledních několik metrů ke vchodu nejbližšího letounu. Dokázal to a spolu s Loor Taném se vpotácel do tmavého prostoru.

"Odsud odstartovat nemůžeme," stěží ze sebe vypravil. Před vchodem se už kupili Gleamané. Poručík zvedl karabinu a vystřelil nad hlavy tlačících se domorodců. Gleamané couvli.

Za svými zády však slyšel nějaký hluk, pak něco vykřikl Doutreval a do toho vpadl pronikavý Loor Tanův hlas. Někdo upadl a zároveň něco udeřilo Redhorse do zad. Musel se zachytit o stěnu, aby neupadl, před očima se mu dělaly mžitky. Překvapovalo ho, že dosud neztratil vědomí.

"Když to neuděláš, je po tobě," zaslechl najednou zcela zřetelně Surfátův hlas a pochopil, že jeho lidé Loor Tana nutí, aby odstartoval. To je přece nesmysl, pomyslel si, mezi houbami nevzlétneme.

Vtom se však podlaha pod jeho nohama otřásla a stroj začal stoupat. Zvenčí slyšel řev Gleamanů. Potom letoun narazil do houby a Redhorse padl na podlahu; mohl být rád, že nevypadl ven. Vzápětí následoval další náraz, ale stroj stále stoupal. Poručík otočil hlavu a viděl, že Surfát a Doutreval leží bezvládně na podlaze, Bradon a Gilliam pevně drží Loor Tana. Redhorse se opět podíval ven.

Nad nimi bylo čisté nebe, ale dole startovaly další dva letouny.

Vítr čechral Indiánovy černé vlasy, přecházející až do modra. Kovové fólie, zakrývající konstrukci letounu, byly snad z poloviny strhány při riskantním startu mezi houbami. Poručík stále ještě zůstával u vchodu a pozoroval oba letouny pronásledovatelů. Gleamané zřejmě doufali, že se jim podaří napadnout uprchlíky dokud jsou ještě ve vzduchu. Redhorse dvakrát vystřelil, ale paprsky nepronikly energetickou schránou letounu.

Pod nimi byl oceán. Redhorse měl stále obavu, že Loor Tan je nechá spadnout do moře, když se přesvědčí, že od svého záměru neupustí. Bylo to o to pravděpodobnější, že ani teď, kdy bylo dobře vidět, nikde neobjevili nějaké řídicí zařízení a nezbývalo než předpokládat, že Gleamané řídí letoun svými psychickými schopnostmi. Každopádně Pozemšťané nemohli převzít řízení.

"Věříte, že Loor Tan řídí loď k místu přistání space jetu?" zakřičel Bradon, aby přehlušil hukot větru a šustění zbylých fólií.

"Doufám," křičel poručík. "Snad počítá s tím, že se nás pronásledovatelé zmocní při přistání."

Vtom se utrhla další fólie a snesla se jako suchý list na mořskou hladinu. Zbýlé fólie zmítané větrem vydávaly třeskutý zvuk, který připomínal střelbu z kulometu. Vítr pohazoval poškozeným strojem sem a tam, srážel je k hladině a opět vrhal vzhůru. Redhorse se děsil pomyslení, že několik zbývajících fólií se také utrhne a budou i uvnitř zcela vydáni vichru na pospas.

Loor Tan však zřejmě dělal vše, co bylo v jeho silách aby letoun zachránil a skutečně se mu dařilo udržovat směr letu a pronásledovatelé měli co dělat, aby se drželi v jeho blízkosti.

Před západem slunce se na obzoru konečně objevila pevnina.

Redhorse by nikdy neuvěřil, že pohled na space jet napůl zapadlý v trhlíně v zemi a pokrytý vrstvou bahna ho někdy potěší. Nyní, když ho uviděl však ze sebe vyrazil jásavý pokřik. Na volném prostranství mezi lesem a bažinami nebylo nikoho vidět. Z mrtvého těla gravitačního tanečníka zbyla jen kostra, zřejmě tu zapracovala zvěř.

Když se tři letouny začaly snášet k zemi, zvedlo se odněkud hejno drobných ptáků. Redhorse pokynul svým druhům.

Gilliam přistoupil ke vchodu a podíval se dolů. Letěli tak pomalu, že měl dojem, že jen visí ve vzduchu. Oba letouny obsazené Gleamany přistály sotva třicet metrů od space jetu. Gilliam se vztekle ušklíbl.

"Rozhodně nemají v úmyslu nás nechat odletět," oznámil ostatním. "je na čase, abychom také přistáli."

"Charde, přitlačte na Loor Tana, ať to lítající vejce posadí u space jetu," zavelel poručík a pozoroval Gleamany, jak vybíhají ze svých strojů a ženou se k SJ-4C. Redhorse zvedl karabinu a vystřelil do vzduchu. Domorodci se sice vrhli na zem, ale svého úmyslu se nevzdali - dál se plížili hustým mechem směrem ke kosmické lodi.

Necelá minuta, která uplynula než přistáli. Pozemšťanům připadala jako celá věčnost. Redhorse vyskočil sotva letoun dosedl. Několik Gleamanů krčících se v porostu před ním vyskočilo a rozběhlo se ke kosmické lodi. Kolem poručíka se mihl Gilliam a dorazil ke vstupní komoře SJ-4C před domorodci. Redhorse doběhl těsně za ním a postavil se jako stráž ve vchodu do vstupní komory, zatímco Gilliam zmizel uvnitř lodi. Karabinu uchopil za hlaveň, aby ji mohl použít jako kyje. Ze svého stanoviště viděl, že Bradon

nemůže dostat ven z letounu vzpírajícího se Loor Tana, kdežto Doutreval utíká k němu. Za okamžik se mu už postavil po bok.

První domorodci doběhli k lodi takřka současně s ním. Redhorse použil karabiny jako kyje a z nitra space jetu náhle opět vyrazil Gilliam s jakýmsi indiánským zavýtím. Nad hlavou točil těžkými montážními kleštěmi jako tomahavkem. Seržantova proměna překvapila i poručíka, ale neměl čas obdivovat jeho výkon, protože se na něj sáпали hned tři domorodci.

Za okamžik dorazil i Surf, jen Bradon se svým zajatcem byl pozadu.

"Připravte jet ke startu," křikl Redhorse na Doutrevala. "Brazosi, následujte Oliviera do lodi!"

Poručík s Gilliamem stále úspěšně čelili přesile Gleamanů, když se Bradonovi konečně podařilo dostat Loor Tana ke vstupní komoře. Náčelník ještě stačil zakřičet na své soukmenovce několik rozkazů než zmizel v lodi.

"Pomaloucouvejte do lodi," rozkázal Gilliamovi poručík.

Seržant se rozháněl svým nářadím tak vehementně, že domorodci v panice uskakovali na všechny strany, ale znovu a znovu se na něj vrhali. Poručíkovi se tak nedařilo. Dva Gleamané proklouzli jeho obranou a srazili ho k zemi. Gilliam mu okamžitě přispěchal na pomoc, jednoho útočníka odhodil v běhu, druhého srazil svou improvizovanou zbraní. Redhorse byl okamžitě zase na nohou, ale stále se zdráhal začít střílet.

Kosmonauti se postavili zády k sobě a tak se dostali až ke vchodu do vstupní komory. Gilliam skočil dovnitř jako první, Redhorse ještě odrazil tři dotírající domorodce a následoval ho. Jeden z útočníků se pokusil vniknout dovnitř současně s ním, ale Gilliam ho odstrčil; Vchod do komory se uzavřel.

Redhorse s ulehčením pustil karabinu a proběhl vnitřními dveřmi komory dál do lodi. Všichni zaujali svá místa v pilotní kabině, Mister Jefferson zalezl do své bedny, kde stále ještě leželo neporušené vejce z Hororu.

Když poručík dosedl do křesla prvního pilota měl náhle dojem, že pobyt na Gleamu byl jen noční můra, že své místo za řídicím pultem nikdy neopustil. Před ním blikaly důvěrně známé kontrolky,

svítily obrazovky a za okamžik se rozhučely motory. Obavy z toho, že by se start mohl nepovést vzhledem k poloze stroje ustoupily do pozadí, pracoval s klidem a jistě.

"Zaměřovač!" vykřikl vtom Doutreval a na jedné z obrazovek se objevilo šestatřicet jasně zářících bodů. Olivier opravdu nemusel nic víc říkat, veliteli bylo jasné, co to znamená. Opět se blížil svaz černých lodí.

Redhorse se podíval směrem k Bradonovi, který připoutal Loor Tana ke křeslu a teď se krčil u impulsního děla, potom přeřadil motory na maximální výkon. Museli vzlétnout dřív než se neznámý svaz přiblíží.

Space jet začal vibrovat jako by se měl každou minutu roztrhnout vpůli. Poručík raději ani nemyslel na poškozené a vzpříčené přistávací vzpěry. Trvalo to několik vteřin a potom loď vyrazila vzhůru v mračnu zvířeného prachu, hlíny a na kusy roztrhaných rostlin. Na povrchu pod ní zůstal hluboký kráter.

Napětí poněkud povolilo. Redhorse byl najednou přesvědčen, že nic vážného se už nemůže stát, ačkoliv sám nevěděl, kde se v něm ta jistota bere.

"Cizinci nás objevili," hlásil Doutreval. "Máme ještě čas na rádiové zaměření měsíce? Když už o něm něco víme tak se to snad podaří."

"Riskněte to," odpověděl velitel, ale nespouštěl oči z obrazovky na které sledoval pohyb cizích lodí. Přitom si kladl otázku, zda příliš nepokoušejí osud, když se snaží i za této situace dostat k měsíci, který objevili. Přesto zavedl space jet na oběžnou dráhu kolem Gleamu.

Na oběžné dráze zůstali do chvíle, kdy se počet zářících bodů na obrazovce náhle zvýšil ze šestatřiceti na několik set.

"To je šílené, odkud se tu tak najednou vzali?" vyjekl Surfat.

"To bych také rád věděl," zamumlal Redhorse. "Jedno je ale jasné, je nejvyšší čas opustit tuto nehostinnou soustavu. Snad se mutanti dovedí od našeho zajatce víc, než jsme se stihli dovědět my tady na Gleamu."

SJ-4C zamířil za hranice soustavy, ke svému.

Palubní kalendář vlnkové lodi CREST II nesl datum 15. září 2402, když se SJ-4C připojil k pozemskému loďstvu, hlídkujícímu u Andro-Bety. Loor Tana okamžitě převzal zpravodajský důstojník CRESTU II, posádka space jetu se odebrala k dlouhému odpočinku. Poručík ho však nemohl vychutnat, protože věděl, že ho čeká nepříjemné vysvětlování. Došlo k němu deset hodin poté, co SJ-4C se vrátil do hangáru CRESTU II.

Na velitelství CRESTU II ho očekával nejen Rhodan, ale i admirál Atlan, který kvůli tomu opustil IMPERÁTORA, a všichni vysocí důstojníci loďstva. V pneumatickém křesle tu seděl i skleslý Gleaman Loor Tan.

Redhorse se snažil nedat najevo svůj neklid. Rázným krokem přešel velkou místnost, zastavil se před Rhodanem, zasalutoval a pozdravil "Pane!"

Rhodan si ho dlouho měřil pohledem a potom pronesl: "Zdá se, že jste toho hodně prodělal, poručíku."

"Nejen já, pane, celá posádka SJ-4C," odpověděl velitel space jetu.

"Musel jste ale vědět, že jste porušil naprosto jednoznačný rozkaz," pokračoval Rhodan. "Nezodpovědně jste dal v sázku životy čtyř mužů, a to ještě nemluvím o vašem vlastním životě."

"To je pravda, pane," přiznal klidně poručík a při tom si uvědomil, jak podstatnou proměnu prodělal na Gleamu, dříve by nedokázal reagovat tímto způsobem. "K přistání mě vedla do značné míry touha po dobrodružství, avšak nečekaný úspěch, kterého jsme dosáhli ukázal, že jsme jednali správně:"

"Musíte počítat s disciplinárním řízením," řekl Rhodan a přešel na jiné téma. "Dostali jsme vaší stručnou zprávu a výslech Gleamana potvrdil, že vaše hypotézy o funkci měsíce Gleamu, který jste pojmenovali Sirén, jsou správné. Hypervysílač, který aktivuje Moby, je umístěn právě tam."

Redhorse neskryval, že ho to velice potěšilo. "Mohl bych vědět, co všechno jste se od Loor Tana dověděli? Pomohlo by mi to

zpracovat podrobnou zprávu, možná, že mi unikly některé důležité aspekty."

"Z výsledku vyplývá, že Gleamané skutečně nemají nic společného ani s hypervysílačem, ani s jinými zařízeními na Gleamu a jeho měsíci," sdělil mu Rhodan. "Jsou to degenerovaní potomci kdysi mocného národa, který obýval i jiné planety v Andro-Betě. Loor Tan nazývá spřízněné národy, obývající jiné světy, Mocnými."

"Výmluvný název, pane," podotkl Redhorse. "Patří posádky lodí, které nás pronásledovaly k těm, řekněme, nedegenerovaným Gleamanům?"

"To nevíme. Jedno je však jasné, Gleamané tak hned na vaši návštěvu nezapomenou a představitelé vyspělejší civilizace se od nich snadno dovědí podrobnosti, které jim umožní identifikovat tajemné návštěvníky. Tak se Mistři ostrovů mohou dovědět o návštěvě Pozemšťanů na Gleamu. To také patří k "úspěchům" vaší akce, poručíku."

Redhorse přešel tuto jízlivost a začal podrobně referovat o všech událostech. Byl často přerušován otázkami a když ho konečně propustili, byl úplně vyčerpaný. Byl rád, když se mohl vrátit do své kabiny, ale ani tam si dlouho klidu neužil.

Za okamžik někdo zaklepal, dovnitř vstoupil major Bernard a hromovým hlasem nařídil: "Následujte mě, poručíku!"

Cestu ke skladu urazili mlčky. Major šel téměř pořadovým krokem a tvářil se hrozivě. Takto prošli také celé skladiště až k oddělení výstroje. Major prošel za výdejní pult, rozmáchlým gestem ukázal za sebe a tónem státního žalobce v procesu o velezradě zvolal: "Račte se podívat, co se tu děje!"

Major Bernard byl pořádkumilovný muž. Důstojnické uniformy míval vždy pečlivě složené a vyrovnané do hromádek, nyní z nich byla hromada hadrů, zmuchlaných a ušpiněných a válely se na nich kousky skořápky. Uprostřed toho trůnilo pišticí něco, připomínající obří ošklivé káčátko nebo také přefouknutou gumovou hračku. K dovršení všeho o metr dál stál Bradon s výrazem šťastného objevitele a tu spoušť natáčel automatickou kamerou.

"Vejce z Hororu! Tak ono se z něj přece jen něco vylíhlo!" vykřikl Redhorse překvapeně.

"Nikdo mě nedonutí, abych tam vstoupil," prohlásil pobouřeně major. "ty uniformy mohu vyhodit. Už třikrát jsem se pokoušel ty dva vyhodit ze skladiště, ale oni nereagují."

"Charde!" zavolal tiše, ale důrazně Redhorse.

Bradon konečně zvedl oči od kamery a otočil se. "Jen se podívejte, pane!" vyzval poručíka stále s tím šťastným výrazem ve tváři.

"Okamžitě vyjděte ven, Charde!" přísně rozkázal Redhorse.

"Vy jste jeho velící důstojník, vy nesete odpovědnost!" zuřil Bernard.

Najednou se odněkud vynořil Brazos Surfata a zdvořile zasáhl do hovoru: "Promiňte, že se do toho míchám, majore, ale vy se mýlíte. Poručík již Bradonovi nevelí. Jeho představeným jste vy, protože poručíku Redhorsovi byl přidělen pouze dočasně, na dobu akce. Jako důstojnický čekatel bez přidělení podléhá vám jako náčelníkovi týlových služeb."

Majoru Bernardovi poklesla brada a ve skladu se rozhostilo hrobové ticho rušené pouze tichým vrčením kamery.